

ΚΙΝΗΘΑ

ΜΙΚΡΕΜ
ΜΠΙΟΕΜ. ΜΕΓΑΛΕΜ ΦΩΜΕΚ



Περιεχόμενα

Εισαγωγή.....	1
Social media : Ο Σημερινός Δούρειος Ίππος.....	2
Μην πιαστείς στα δίκτυα.....	4
Χρονοκύκλωμα.....	6
I will never forget what happened that day.....	7
Ποιος θέλει να γίνει εκατομμυριούχος;.....	8
Αγοράζουν τα λεφτά την ευτυχία;.....	10
Μπορεί η τέχνη να αλλάξει τον κόσμο;.....	11
Σταμάτα να με χτυπάς.....	12
Σα περπατούσε ένα παιδί.....	13
Οικογενειακές Υποθέσεις	15
Στα βήματα της γυναικείας ελευθερίας	17
Γιατί οι άνθρωποι ξέχασαν να αγαπούν;.....	19
Η Τέχνη της Ευτυχίας	20
Η Θεσσαλονίκη μέσα από τα μάτια των μαθητών	21
Student Collage.....	22
Η συνέντευξη του κ. Καζάκη	23
«Τα Παιδιά του Σουίνγκ»: Όταν ο ρυθμός γίνεται πράξη αντίστασης.....	27
Λέσχη Ανάγνωσης 3ου Γυμνασίου Θέρμης	32
Η σιωπηλή μαγεία του Καβάφη... ..	33
Ο δρόμος προς τον εαυτό μας.....	34
Η Φιλοσοφική Λίθος της Αλχημείας	35
Τι είναι άραγε η Αλχημεία	36
Γίνε εσύ η αλλαγή που θέλεις να δεις στον κόσμο... ..	38



Στις σελίδες της ΣΠΙΘΑΣ δεν φιλοξενούνται απλώς μαθητικά κείμενα· φιλοξενούνται σκέψεις, ανησυχίες, ερωτήματα, όνειρα και μικρές προσωπικές αλήθειες που αναζητούν χώρο να ακουστούν. Σε μια εποχή όπου οι φωνές συχνά χάνονται μέσα στον θόρυβο της εικόνας και της ταχύτητας, η ελεύθερη έκφραση παραμένει μια βαθιά ανθρώπινη ανάγκη και ταυτόχρονα μια πράξη δημοκρατίας.

Η πολυφωνία δεν είναι πολυτέλεια· είναι το οξυγόνο μιας ζωντανής κοινωνίας. Κάθε νέα φωνή που τολμά να εκφραστεί φωτίζει μια διαφορετική όψη του κόσμου. Και ίσως αυτό να είναι το πιο αισιόδοξο στοιχείο της νέας γενιάς:

η ανάγκη της να μιλήσει αληθινά, να αμφισβητήσει, να ονειρευτεί και να δημιουργήσει.



«Να βγαίνεις απ' τον εαυτό σου και να μιλάς...» γράφει σοφά ο Ρίτσος.

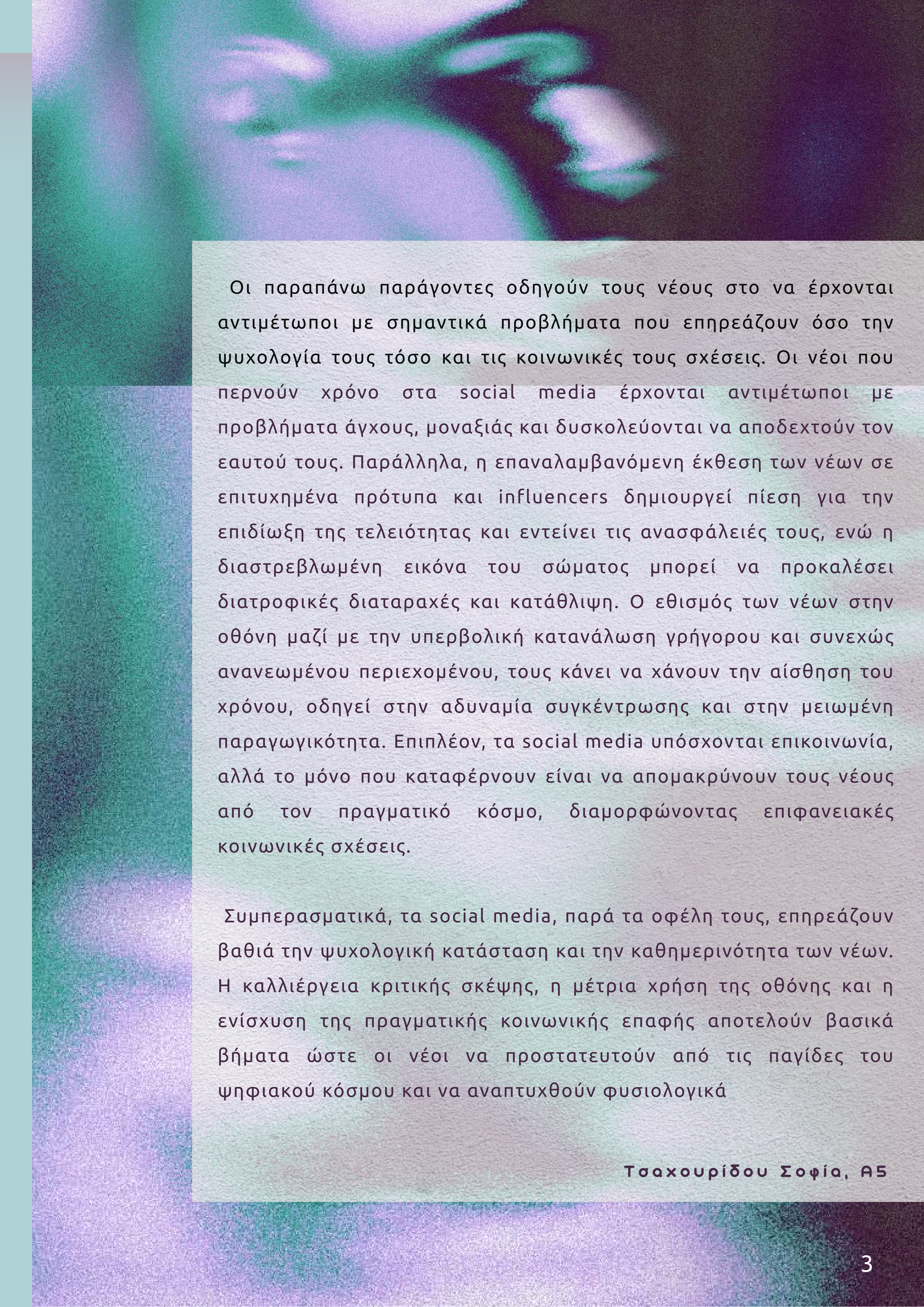
Η φράση αυτή μοιάζει να συνοδεύει κάθε σελίδα του περιοδικού μας. Γιατί η έκφραση δεν είναι μόνο προσωπική υπόθεση· είναι γέφυρα επικοινωνίας, συνύπαρξης και ελευθερίας. Μέσα από τον λόγο, τον διάλογο και την τέχνη, οι νέοι άνθρωποι μαθαίνουν να συμμετέχουν ενεργά στον κόσμο και να διεκδικούν τη θέση τους μέσα σε αυτόν.

Η ΣΠΙΘΑ είναι μια πρόσκληση προς όλους τους μαθητές να μη φοβηθούν τη φωνή τους. Να γράψουν, να δημιουργήσουν, να εκφραστούν. Γιατί κάθε λέξη που γεννιέται ελεύθερα μπορεί να γίνει η αρχή μιας πιο φωτεινής κοινωνίας. Και όσο υπάρχουν νέες φωνές που επιμένουν να μιλούν αληθινά, θα υπάρχει πάντα ελπίδα για έναν πιο ανθρώπινο κόσμο.

Στη σύγχρονη ψηφιακή εποχή, η χρήση των social media αποτελεί καθημερινότητα για τους ανθρώπους και περισσότερο για τους νέους καθώς είναι το βασικό μέσο παγκόσμιας έκφρασης και επικοινωνίας. Παρότι προσφέρουν πολλά οφέλη όπως η διατήρηση επαφής με φίλους και η δυνατότητα ανάδειξης της δημιουργικότητας, η επίδραση που έχουν πάνω στους νέους είναι σοβαρές και μπορεί να τους στιγματίσει για μια ζωή.

Ένας βασικός λόγος που τα social media επηρεάζουν αρνητικά την αυτοεικόνα των νέων είναι η συνεχής έκθεση σε «τέλειες» εικόνες. Τα ΜΜΕ προωθούν τον «ιδανικό» τρόπο ζωής και την συνεχή σύγκριση με μη ρεαλιστικά πρότυπα επιτυχίας. Οι νέοι καταναλώνουν υλικό που έχει υποστεί υπερβολική επεξεργασία, καθώς και στιγμές που δεν αντανακλούν στην πραγματικότητα, αλλά σε πλαστές καταστάσεις. Αυτό δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι οι συγκεκριμένοι άνθρωποι ζουν ιδανικά και πιο ενδιαφέροντα από τους υπόλοιπους. Οι νέοι θέλοντας να ζήσουν παρόμοια επενδύουν περισσότερο στην εξωτερική τους εμφάνιση και εθίζονται στην αυτοεικόνα, έτσι η καλυτέρευση τους δεν υφίστανται πια ουσιαστική.

Μία άλλη αιτία που καθιστά τους νέους εξαρτημένους, συγκροτεί η ανάγκη της συνεχής επιβεβαίωσης από τους άλλους. Επηρεάζονται έντονα από την πλαστή πραγματικότητα των social media και η επιθυμία για likes και θετικά σχόλια τους κάνει ακόμα πιο εγκλωβισμένους στον κόσμο αυτό. Επίσης, αρκετοί νέοι ακολουθούν νέες τάσεις με τις οποίες δεν ταυτίζονται άλλα αναγκάζονται, διότι θέλουν να αποτελέσουν μέρος μιας ομάδας και να γίνουν αποδεκτοί από το πλήθος. Τέλος, η ενίσχυση του καταναλωτισμού εν μέσω της διαφήμισης δημιουργεί υπερκαταναλωτικούς ανθρώπους, κυρίως νέους εφόσον λογίζονται ως «εύκολα θύματα» όπου η μόνη πηγή ευτυχίας τους πηγάζει από την ύλη.



Οι παραπάνω παράγοντες οδηγούν τους νέους στο να έρχονται αντιμέτωποι με σημαντικά προβλήματα που επηρεάζουν όσο την ψυχολογία τους τόσο και τις κοινωνικές τους σχέσεις. Οι νέοι που περνούν χρόνο στα social media έρχονται αντιμέτωποι με προβλήματα άγχους, μοναξιάς και δυσκολεύονται να αποδεχτούν τον εαυτό τους. Παράλληλα, η επαναλαμβανόμενη έκθεση των νέων σε επιτυχημένα πρότυπα και influencers δημιουργεί πίεση για την επιδίωξη της τελειότητας και εντείνει τις ανασφάλειές τους, ενώ η διαστρεβλωμένη εικόνα του σώματος μπορεί να προκαλέσει διατροφικές διαταραχές και κατάθλιψη. Ο εθισμός των νέων στην οθόνη μαζί με την υπερβολική κατανάλωση γρήγορου και συνεχώς ανανεωμένου περιεχομένου, τους κάνει να χάνουν την αίσθηση του χρόνου, οδηγεί στην αδυναμία συγκέντρωσης και στην μειωμένη παραγωγικότητα. Επιπλέον, τα social media υπόσχονται επικοινωνία, αλλά το μόνο που καταφέρνουν είναι να απομακρύνουν τους νέους από τον πραγματικό κόσμο, διαμορφώνοντας επιφανειακές κοινωνικές σχέσεις.

Συμπερασματικά, τα social media, παρά τα οφέλη τους, επηρεάζουν βαθιά την ψυχολογική κατάσταση και την καθημερινότητα των νέων. Η καλλιέργεια κριτικής σκέψης, η μέτρια χρήση της οθόνης και η ενίσχυση της πραγματικής κοινωνικής επαφής αποτελούν βασικά βήματα ώστε οι νέοι να προστατευτούν από τις παγίδες του ψηφιακού κόσμου και να αναπτυχθούν φυσιολογικά

Τσαχουρίδου Σοφία, Α5

Lorem Ipsum



Μην πιαστείς στα δίκτυα...

OK

Ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, όλοι έχουμε αφιερώσει έστω και λίγο χρόνο για να παρακολουθήσουμε πώς ένας άγνωστος πέρασε τη μέρα του, με αποτέλεσμα να χάσουμε τη δική μας. Η σημερινή νεολαία βυθίζεται στον «ωκεανό» του διαδικτύου με αποτέλεσμα να την παρασέρνουν τα «κύματα» και εν τέλει να καταναλώνει ακατάπαυστα άπειρο περιεχόμενο, που κατά βάθος την ενδιαφέρει ελάχιστα και που το πιο πιθανό είναι να μην θυμάται τίποτα μέχρι αύριο. Οι νέοι δίνουν μεγαλύτερη σημασία από ό,τι θα έπρεπε στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Αν αποκοπούν από το κινητό αφηνιάζουν και αισθάνονται ευερέθιστοι. Όμως, ας αναλογιστούμε λίγο και ας σκεφτούμε τις παραμέτρους αυτού του θέματος. Θα έπρεπε να είναι έτσι τα πράγματα, ή όσο εξελίσσεται η τεχνολογία και αποκτούν τα social media μεγαλύτερη αναγνωρισιμότητα παύει να εξελίσσεται ο νέος;

Στην εποχή μας, οι νέοι παρακολουθούν περιεχόμενο που δεν έχει να τους προσφέρει τίποτα το ουσιώδες. Με αυτόν τον τρόπο παύουν να εξελίσσονται πνευματικά.

Lorem Ipsum



Μην πιαστείς στα δίκτυα...

OK

Όπως επίσης, επειδή δεν ακονίζουν το μυαλό τους και δέχονται κάθε πληροφορία δίχως να αναρωτιούνται αν είναι όντως αληθινή ή είναι κίβδηλη, χάνουν την ικανότητα της κριτικής σκέψης –κάτι που αποτελεί ένα σημαντικό πρόβλημα. Επιπλέον, με την υπερβολική και κακή χρήση του διαδικτύου, ο νέος μπορεί ακόμη και να αποκτήσει προβλήματα που σχετίζονται με τη γλώσσα καθώς, πρώτον, η νεολαία συνήθως, παρακολουθεί προσωπικότητες οι οποίες κάνουν αδικαιολόγητα εκφραστικά και συντακτικά λάθη και δεύτερον, με την ταχύτατη εισβολή των ξένων λέξεων στα κοινωνικά δίκτυα, ενώ υπάρχει πληθώρα ελληνικών που παραγκονίζονται, ο νεοέλληνας αρχίζει να ξεχνάει την μητρική του. Τέλος, αφού αφιερώνουν μεγάλο μέρος της μέρας τους στο κινητό παραμελούν και δεν δίνουν βάση στα σχολικά τους καθήκοντα και υποχρεώσεις. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την κακή τους απόδοση.

Συμπερασματικά, τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δεν είναι από μόνα τους η ρίζα του προβλήματος αλλά αντιθέτως, ο τρόπος χρήσης τους από τους νέους. Και παρόλο που έχουν τόσες πολλές επιδράσεις στη νεολαία, υπάρχουν και άλλοι τόσοι τρόποι για την αντιμετώπισή τους, αρκεί ο έφηβος να μάθει να τα χειρίζεται σωστά και συνειδητά ώστε να πάψουν να αποτελούν απειλή.

Αθανασία Σανίδα, Α4



Χρονοκύκλωμα...

Κοιτάω τους δείκτες του ρολογιού μου ή την ταχύτητα που τρέχουν τα δευτερόλεπτα στο νέο απόκτημα μου, ένα καλής τεχνολογίας smart watch... Ο χρόνος κυλάει με ιλιγγιώδεις ταχύτητες και ώρες ώρες νιώθω να παγιδεύμαι μέσα στα κλάσματα των δευτερολέπτων...να μετράω και το ένα λεπτό, γιατί και αυτό είναι πολύτιμο για να προλάβω να κάνω κάτι. Είμαστε δούλοι του χρόνου; Αναρωτιέμαι...ζούμε στιγμές μικρές, καθημερινές ή λαχανιασμένοι τρέχουμε, τρέχουμε, να προλάβουμε...Είναι η ζωή μας ένα κυνηγητό ή εμείς δημιουργούμε τις στιγμές και τις συνθήκες;

Όλοι έχουμε ανάγκη τον ελεύθερο χρόνο, αναγνωρίζοντας την ευεργετική του επίδραση στην ψυχική και σωματική μας υγεία. Η επαφή με τη φύση, την τέχνη, τον συνάνθρωπο και άλλες χίλιες μύριες δραστηριότητες μας ανατροφοδοτούν με ενέργεια και ζωντάνια, όχι μόνο για να ανταπεξέλθουμε στους φρενήρεις ρυθμούς μίας σκληρής πραγματικότητας που βιώνουμε. Η ποιοτική αξιοποίηση του ελεύθερου μας χρόνο είναι το «ελιξήριο» της ζωής...μας δίνει κίνηση, οξυδέρκεια, σκέψη, φαντασία, έμπνευση. Και τότε είναι η στιγμή που ο άνθρωπος γίνεται δημιουργός...ο χρόνος χρειάζεται για να αντιμετωπίσουμε τα ίδια του τα «χρονοκυκλώματα»...

Ζήσης Γιώργος, Β2



I will never forget what happened that day....

I once woke up in a strange place. It was empty; all around me nothing was visible except the twilight sky filled with stars like the one of Bethlehem. In front of me, a colossal building was emerging from the ground. I felt a warm heating sensation in my chest as I entered the building.

The inside was as clean as a hospital and the walls were covered with shining gems and beautiful murals which were decorating them. Three huge windows were in the back of the indescribably large main room, filling the entire place with the midnight sky's light. I looked at the roof of the room and a tall dome was standing proud. I saw two white but pure eyes staring all over the place, while many other paintings of the wildlife were moving like they were alive. The feelings were flooding my heart. This image felt so cathartic, like I was going through a Purgatory state.

Suddenly a lightning struck the building. The large dome collapsed, the pure white eyes closed in despair and all the gems from the walls had disappeared without a warning. I got out and said "I will never forget what happened that day" and my voice faded away as the alarm clock was hurting my sleep's feelings.

Γούσιος Κων/νος, Α1
Υπ.Καθηγήτρια: Ιωαννίδου Αλέξια




Ποιος θέλει να γίνει εκατομμυριούχος;

Μάλλον η καλύτερη ερώτηση είναι: Ποιος δεν θέλει να γίνει εκατομμυριούχος; Και η αλήθεια είναι στις μέρες μας που... μόνο τα λεφτά φέρνουν την ευτυχία, όλοι θέλουμε να τα αποκτήσουμε κάπως...μαγικά! Αλλά τα λεφτά, όπως άλλωστε είναι γνωστό παρόλο που φτιάχνονται από χαρτί δεν φυτρώνουν στα δέντρα και ποιος θα πρωτοπρολάβει να κερδίσει το τζόκερ από τους 11 εκατομμύρια ανθρώπους μόνο στην Ελλάδα που έχουν το ίδιο όνειρο, να πλουτίσουν. Πρέπει να δουλέψουμε για αυτά! Το πρόβλημα όμως είναι «Ποιος δουλεύει τώρα;»

Μπαίνεις σε μια τάξη, δημοτικό, ακόμα δεν ξέρουν καλά καλά να κάνουν πρόσθεση, πόσο μάλλον την αξία των χρημάτων και τους ρωτάς «Τι θέλετε να γίνετε όταν μεγαλώσετε;» και αντί να ακούσεις τις κλασικές απαντήσεις που περιμένεις να ακούσεις από παιδιά τόσο μικρά, ακούς ότι το όνειρο τους είναι να ακολουθήσουν επαγγέλματα που συνεπάγονται με το εύκολο χρήμα. Και ναι καταλαβαίνω ότι αυτά είναι λόγια παιδιών που είναι τόσο αθώα και μικρά που δεν ξέρουν ότι αυτά τα σενάρια είναι σχεδόν...απίθανα, αλλά νομίζω αξίζει να αναρωτηθούμε γιατί τα παιδιά που δεν ξέρουν από δυσκολίες, οικονομική κρίση, προϋπολογισμό, καταναλωτισμό, φτώχεια και άλλες τέτοιες εκφράσεις που ακούμε παντού σήμερα, έχουν αυτά τα όνειρα για το μέλλον τους.

Δεν θέλουν να κάνουν κάτι που αγαπάνε αλλά θέλουν να βγάλουν χρήματα. Φανταστείτε, λοιπόν, πόσες φορές έχουν ακούσει από τον κοινωνικό τους περίγυρο ότι τα λεφτά είναι το παν! Αλλά...παν μέτρον άριστον!

Και, όχι, δεν λέω ότι τα πολλά λεφτά θα μας καταστρέψουν. Λέω ότι αυτή η συνεχής τάση των ανθρώπων να μην είναι ευχαριστημένοι και να θέλουν και άλλα και άλλα και άλλα χρήματα, αυτή είναι που θα μας καταστρέψει. Είναι αυτή που κάνει ακόμα και τον πιο ευκατάστατο άνθρωπο, τσιγκούνη, αυτή που τον κάνει να κλέβει, να παραπλανεί, να διαπράττει σκάνδαλα και να κοροϊδεύει τους ανθρώπους που, θεωρητικά πάντα, υπηρετεί...

The background of the page features several US dollar bills, including a \$100 bill and a \$20 bill, partially visible and slightly out of focus. The bills are scattered across the page, with some showing the serial number and the Federal Reserve seal.

Μπροστά στη μεγάλη αξία των χρημάτων, όλες οι υπόλοιπες έρχονται σε δεύτερη μοίρα. Ο σεβασμός, η αποδοχή, η αλληλοβοήθεια, η ανιδιοτέλεια, αξίες που μαθαίνουμε ήδη από τα πρώτα μας χρόνια, τις ξεχνάμε μπροστά στον πλούτο και στο “κοινωνικό status”. Βλέπουμε τους συνανθρώπους πεσμένους στο έδαφος και αντί να τους δώσουμε το χέρι μας να τους βοηθήσουμε τους κλοτσάμε για να δυσκολευτούν περισσότερο να σηκωθούν, γιατί τότε εμείς θα είμαστε αυτοί που θα έχουμε την εξουσία, εμείς θα είμαστε οι “πιο ισχυροί”, εμείς θα έχουμε τον πιο “φουσκωμένο” τραπεζικό λογαριασμό. Α πάντα, σήμερα είναι ένας αγώνας χωρίς αφετηρία ούτε και τέλος. Ένας αγώνας για το ποιος θα έχει το πιο ακριβό κινητό, ποιος θα αγοράσει την περιβόητη επώνυμη τσάντα, και το πιο ακριβό ρολόι. Και κάπως έτσι, η αξία των ανθρώπων μετριέται σε ευρώ... Και τα υλικά αγαθά δεν είναι ποτέ αρκετά... Και εμείς ποτέ χαρούμενοι... Έτσι γεννήθηκε ο υπερκαταναλωτισμός, η τάση των ανθρώπων να μην είναι ποτέ ευχαριστημένοι με τα υλικά αγαθά που διαθέτουν και να θέλουν να αποκτήσουν ακόμα περισσότερα. Είναι αυτό που ονομάζουμε στις μέρες μας υλιστικός τρόπος ζωής, αυτό που μας δείχνουν τα πρότυπα και εμείς ακολουθούμε, αυτό που δημιουργεί στο κεφάλι μας την ιδέα του εύκολου πλουτισμού που είναι τόσο...δελεαστική...

Όλοι, λοιπόν, σήμερα θέλουμε να γίνουμε εκατομμυριούχοι, από τα μικρά παιδιά μέχρι και τους ηλικιωμένους συμπολίτες μας, όλοι έχουμε αυτόν τον στόχο λες και θα είναι το κλειδί της ευτυχίας. Πιστεύουμε ότι αν καταφέρουμε να πλουτίσουμε θα λυθούν όλα τα προβλήματα μας άλλα... μαντεψτε! Δεν λύνονται τα πάντα με μια μόνο αλλαγή στα μηδενικά του τραπεζικού λογαριασμού αλλά με μια αλλαγή στην ιδεολογία των σύγχρονων ανθρώπων...

Γεωργακάκη Νικολέττα, Β1

The background of the page is a collage of US dollar bills, including a 100-dollar bill at the top, a 20-dollar bill on the left, and a 100-dollar bill at the bottom. The bills are slightly out of focus, creating a textured, layered effect.

Αγοράζουν τα λεφτά την ευτυχία;

Μία πολυσυζητημένη ερώτηση. Μία μεγάλη απορία. Ποικίλες απαντήσεις. Αγοράζουν τα λεφτά την ευτυχία; Έρευνες αποκαλύπτουν πως όχι.

Αναμφίβολα, η φτώχεια φέρνει δυστυχία, όμως διαφέρει από μία ήδη ικανοποιητική ζωή την οποία παρ'όλα αυτά τείνουμε να θέλουμε να βελτιώνουμε συνεχώς. Έρευνα αναφέρει ότι «σε αρκετούς πληθυσμούς που έχουν πολύ χαμηλές χρηματικές απολαβές, καταγράφεται υψηλός μέσος όρος ικανοποίησης από τη ζωή συγκρίσιμος με τις πλούσιες χώρες». Εδω, σημαντικό θα ήταν να σημειώσουμε, πως έχει αποδειχθεί πως άνθρωποι που ζουν σε κοινωνίες με πολύ χαμηλότερο εισόδημα, δηλώνουν πιο ευτυχισμένοι από ανθρώπους που κατοικούν σε κοινωνίες με υψηλότερο εισόδημα. Αυτό μας δείχνει πως παράγοντας για την αίσθηση ευτυχίας-ικανοποίησης είναι και το περιβάλλον μας, αφού στις πιο ανεπτυγμένες κοινωνίες, η εικόνα μιας 'ιδανικής' ζωής, είναι πιο σύνθετη και εξιδανικευμένη, άρα υπάρχει μεγαλύτερη ανάγκη για την απόκτηση περισσότερων. Γι αυτό μπορούμε να θεωρήσουμε πως πολλές φορές μια ζωή που για κάποιους θα ήταν ικανοποιητική και κατάλληλη, μπορεί για άλλους να φαίνεται λίγη. Παρόμοια, άλλες μελέτες, δείχνουν πως αφού το ετήσιο εισόδημα ενός ατόμου ξεπεράσει τα 10.000 δολάρια περίπου, τα χρήματα και η ευτυχία παύουν να συσχετίζονται. Δηλαδή, όταν κάποιος φτάσει στο σημείο, όπου τα λεφτά θεωρούνται κάτι δεδομένο, παύουν να του προσφέρουν ευτυχία, και πια δεν λειτουργούν ως πηγή ικανοποίησης.

Σύμφωνα με αυτά, μπορούμε να αντιληφθούμε πως τα χρήματα μπορούν να μας προσφέρουν ευκαιρίες και μία άνετη ζωή, αλλά δεν είναι ο μόνος παράγοντας στην εξίσωση της ευτυχίας, καθώς υπάρχουν σημαντικότερα πράγματα στην ζωή. Πράγματα, που δεν θα δούμε σε καμιά βιτρίνα και με κανένα καρτελάκι τιμής, όπως οι σχέσεις που αναπτύσσουμε μεταξύ μας, η οικογένεια και οι φίλοι, μία ζωή με σκοπό.

Σανίδα Χριστιάννα, Α4



Μπορεί η τέχνη να αλλάξει τον κόσμο;

Ο κόσμος όλος είναι τέχνη. Ο άνθρωπος από την αρχή της δημιουργίας του εκφράστηκε μέσα από διάφορες μορφές τέχνης, για να επικοινωνήσει συναισθήματα, υψηλά ιδανικά, μηνύματα. Η τέχνη πάντοτε υπήρξε μέρος της ζωής μας, νοηματοδοτώντας μας υπαρξιακά και κοινωνικοπολιτικά. Άλλωστε και ιστορικά οι πολιτισμοί που επένδυσαν στην τέχνη, άφησαν τεράστιο πολιτιστικό αποτύπωμα και κληροδότημα, που εξακολουθεί να εμπνέει γενιές. Από την άλλη, σκέφτομαι και πόσο κυνηγήθηκε και εξακολουθεί να διώκεται η τέχνη από τα ολοκληρωτικά καθεστώτα, ως επικίνδυνη δραστηριότητα που αφυπνίζει πολιτικά την κοινωνία. Η λογοκρισία, η φήμωση, οι διώξεις πάντα στη ρότα της ιστορίας έχουν στόχο τον καλλιτεχνικό κόσμο. Γιατί άραγε; Απλά, γιατί η τέχνη έχει τη δύναμη να αλλάξει τον κόσμο...να μεταδώσει οικουμενικές αξίες, να ενώσει λαούς, να καταργήσει σύνορα, να καταρρίψει στερεότυπα και κυρίως να σμιλεύσει σαν αρχαιοελληνικά γλυπτά, ελεύθερες συνειδήσεις. Η τέχνη είναι που μας ξυπνά από τον λήθαργο, η καλλιεργεί το πνεύμα μας και ημερεύει την ψυχή μας...Αν η κοινωνία αναγνώριζε την πολύτιμη αξία της και την επιδραστική δύναμη της τέχνης, σίγουρα θα ήταν πιο όμορφη...Η επένδυση στην τέχνη βιώνεται, διαμορφώνοντας ελεύθερα πνεύματα που ονειρεύονται και αγωνίζονται για έναν κόσμο κοινωνικά δίκαιο.



Κουτσούνη Μόνια, Β1

Σταματά να με χτυπάς...

Είναι μια φράση που ακούγεται σε πολλά σπίτια, σε πολλές οικογένειες, σε πολλά σχολεία ! Η βία υφίσταται παντού γύρω μας και πολλές φορές δεν το ξέρουμε! Μπορεί να συμβαίνει στους γείτονες μας , στους φίλους μας, μέχρι και σε κάποιο συγγενικό μας πρόσωπο.

Η βία δεν είναι πάντα ορατή! Δεν αφήνει πάντα σημάδια στο σώμα ! Η βία δεν είναι μόνο η σεξουαλική παρενόχληση ή η σωματική, όπως είναι εγχαραγμένο στην κοινή συνείδηση κάποιων! Είναι αυτή που αφήνει πληγές στην ψυχή! Είναι αυτή που σε κάνει να σταματάς να πιστεύεις στον εαυτό σου! Είναι αυτή που σε κάνει να αναρωτιέσαι, αν αξίζεις! Μια τέτοια μορφή βίας μπορεί να προκληθεί από μια προσβολή, από ένα άσχημο βλέμμα ή ακόμα και από μια αγκαλιά που δεν έγινε ποτέ! Γιατί βία δεν πράττει μόνο ένα χέρι που σηκώνεται για να χτυπήσει, αλλά και ένα χέρι που δεν σηκώνεται να σε αγκαλιάσει! Και πόσο υπέροχο είναι το άγγιγμα μιας αγκαλιάς...πόση δύναμη χαρίζει...

Αυτού του είδους η βία σχεδόν ποτέ δεν κατηγοριοποιείται ως βία και την προσπερνάμε σαν να μην είναι τίποτα. Κι όμως είναι κάτι! Κάτι που κανένας άνθρωπος, κανένα παιδί, καμιά γυναίκα δεν πρέπει να βιώσει! Όλες οι μορφές βίας που τιμωρούνται ποινικά...η άσκηση όμως ψυχολογικής και συναισθηματικής βίας, πόσο εύκολο είναι να ποινικοποιηθεί; Συχνά ένοχοι οι γονείς...το παιδί δεν ξεχνά, αλλά συγχωρεί. Η παιδική ψυχή έχει ήδη πληγωθεί...έχει σπάσει σε χίλια κομμάτια...

Η σιωπή δεν είναι λύση. Όποιος βιώνει βία, πρέπει να μιλά. Πρέπει να ζητήσει βοήθεια. Πρέπει να το επικοινωνήσει. Δεν πρέπει να νιώσει ντροπή, αλλά να έχει το θάρρος και τη δύναμη να το μοιραστεί! Γι' αυτό και εμείς πρέπει να ενθαρρύνουμε και να ακούμε, να ακούμε όλους αυτούς τους ανθρώπους, να δίνουμε σημασία στο πρόβλημά τους και όχι να τους κρίνουμε. Η ενεργός ακρόαση, μια αγκαλιά, η ίδια μας η παρουσία, ένα νεύμα αρκούν για να δείξουμε ότι η βία χρήζει συλλογικής αντιμετώπισης.

Η αλλαγή ξεκινά από εμάς και προφανώς από την πολιτεία. Είναι αναγκαίο να αυξηθούν οι δομές ψυχικής υγείας και προστασίας των θυμάτων βίας. Μόνο οι τηλεφωνικές γραμμές δεν αρκούν. Εμείς είμαστε η αρχή για να τελειώσει αυτός ο φαύλος κύκλος της ψυχολογικής βίας...Η επένδυση σε αληθινές και γνήσιες σχέσεις σε μια εποχή που βαλλόμαστε από παντού είναι το στοίχημα. Η βία ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ...



Σα περπατούσε ένα παιδί...

Σα περπατούσε ένα παιδί και κοιτούσε χάρω,
ένα λουλούδι είδε
ένα λουλούδι του παρελθόντος
και θυμήθηκε μια ιστορία...

Ένα παιδί του χθες φώναζε μέχρι που δεν μπορούσε.
Του πήραν τη φωνούλα του
του πήραν τη μιλιά του.
Το άφησαν γυμνό να το χλευάζει ο κόσμος,
μία ψυχούλα χάθηκε, ένα κεράκι έσβησε

Ένα παιδί του σήμερα καλύπτει τα αυτιά του,
μα η γη σείεται, τραντάζει.
Παιχνίδι είναι σκέφτηκε, παιχνίδι, φαντασία
οι θόρυβοι σταμάτησαν, ο τόπος ησύχασε
μαζί τους, σιώπησε και το παιδί.
Σιώπησε, όπως και η φλόγα ενός κεριού

Ένα παιδί του αύριο τρέχει στη μάνα του,
έφτασαν λέει, έφτασαν να με πάρουν.
Κοιμήσου είπε η μάνα, κοιμήσου και μην κλαις.,

ένα νανούρισμα ακούγεται και δυο νότες απαλές.
Το παιδί κοιμήθηκε ήρεμο,
μα σαν ξύπνησε δεν ήταν στο κρεβάτι του.
Ένα παιδί χάθηκε, με το κερί μαζί του.

Δύο κεριά δεν είναι πολλά,
ούτε τρία, ούτε τέσσερα.
Δυστύχημα λένε, πικρή απώλεια.
Άρχισε να βρέχει, μα δεν ήτανε βροχή,
τα κεριά έσβησαν, το ένα μετά το άλλο.
Βγήκαν στους δρόμους, άρχισαν να φωνάζουν.
Μα πού πήγαν;
Χάθηκαν. Έσβησαν όλα.

Το παιδί του χθες δεν τους ένοιαξε,
πέρασε ο καιρός λένε.
Το παιδί του σήμερα το έκλαψαν,
μα το ξέχασαν.
Το παιδί του αύριο δεν τους ενδιαφέρει,
δεν έχει έρθει ακόμα λένε, δεν τους νοιάζει.

Σκοτείνιασε ο καιρός, χάθηκε ο ήλιος,
μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό,
πελώρια σαν τη μοναξιά ενός ανθρώπου.
Ξάφνου, βλέπουν στο σκοτάδι ένα φως,
ένα παιδί να κλαίει.
Τους κοίταξε κατάματα, τους έδειξε με το χέρι.

Εσείς είπε. Εσείς.
Γιατί;

Ένα δάκρυ κύλησε, έπεσε κάτω,
και εκεί που το δάκρυ έσταξε, φύτρωσε ένα λουλούδι.
Παράξενο, μα όμορφο. Δεν το 'χαν ξαναδεί.

Μα σαν κοίταξαν προς το παιδί,
αντίκρισαν έναν κεράκι.
Και σαν έσβησε το κερί,
άκουσαν μια φωνή στο βάθος να τους λέει
Γιατί;

Φοίβη Κουσαρίδου, Β1



Jonathan Leaman, «A Jan Steen Kitchen», 1995-6

Οικογενειακές Υποθέσεις

«Ζακέτα να πάρεις, θα κρυώσεις!» «Έχεις τελειώσει τα μαθήματά σου για να βγεις βόλτα;» «Φάε το φαγητό σου, άλλα παιδιά ούτε ψωμί δεν έχουν για να ζήσουν!» «Τι; Με αυτούς κάνεις παρέα;» «Μη διανοηθείς!» «Εγώ στην ηλικία σου...», είναι από τις πιο γνωστές φράσεις που ακούγονται σε μια κλασική, ελληνική οικογένεια. Έχουν πάντα, όμως, ορθότητα; Πώς τις αντιλαμβάνεται, άραγε -αναρωτιέμαι-, ο δέκτης αυτές τις ερωτήσεις; Ποιες επιπτώσεις έχει στη σχέση του με τους γονείς του; Άραγε, θα τις αναφέρει, ως ενήλικας, στη δική του οικογένεια; Το πρώτο «σχολείο» ενός παιδιού είναι το σπίτι του, η οικογένειά του. Εκεί μαθαίνει να μιλά, να συμπεριφέρεται... να κοινωνικοποιείται ως άτομο.

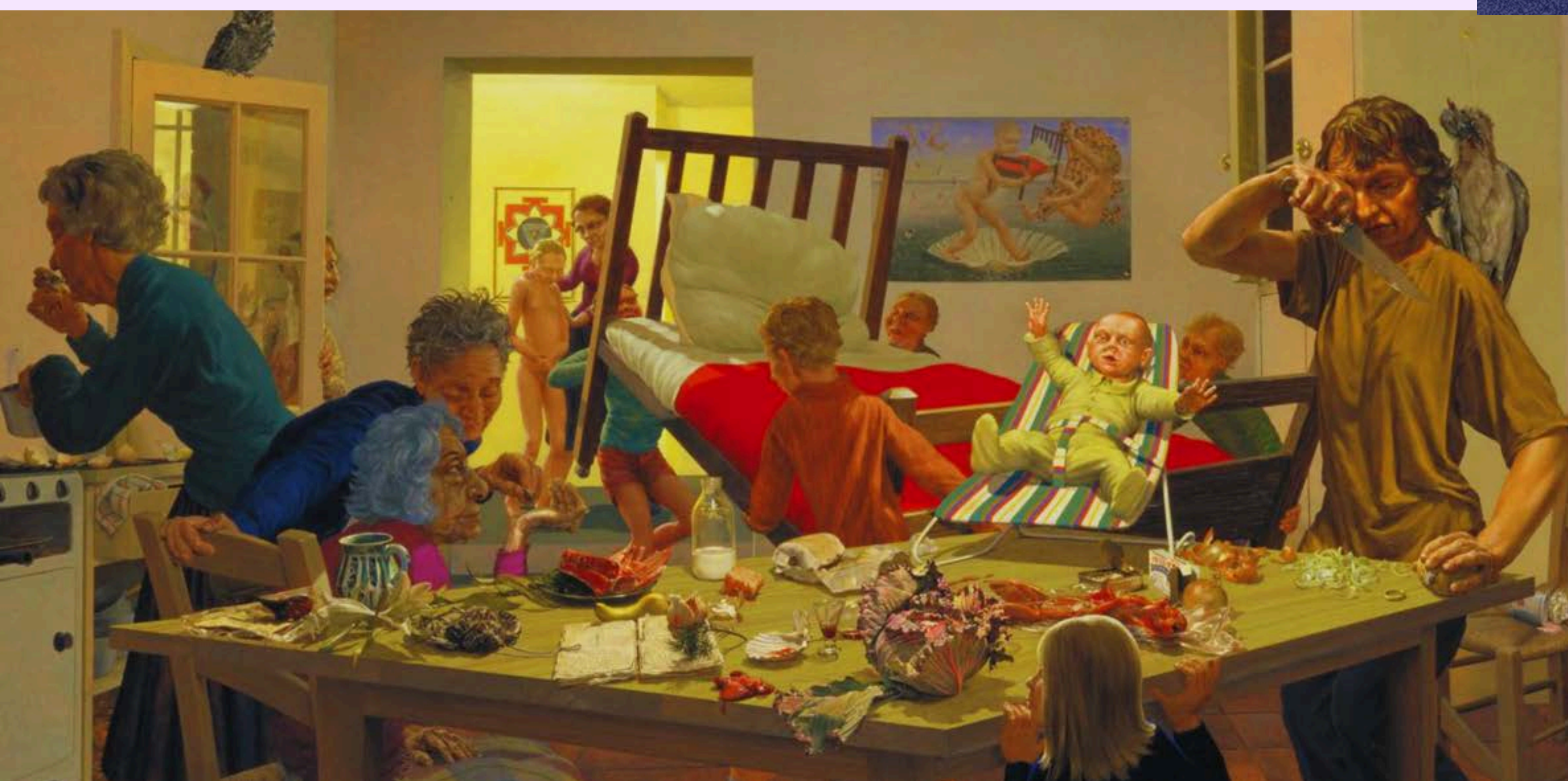
Μελέτες έχουν δείξει πως τα παιδιά, όσο λιγότερο τα ενθαρρύνουμε, τόσο λιγότερο λειτουργούν αυτόνομα. Οι συνεχείς μειώσεις από την οικογένεια, είναι ο κυριότερος παράγοντας για την αποθάρρυνση των νέων. Τι συμβαίνει, όταν ένα παιδί μεγαλώνει σ' ένα κλίμα καταπίεσης, έλλειψης έκφρασης, χωρίς να δείχνει τα ενδιαφέροντα ή τους φόβους του, ακόμη και όσα το χαροποιούν; Συνήθως, όταν οι γονείς αδιαφορούν για τα συναισθήματα του παιδιού τους, καταλήγει και αυτό να στρέφεται μέσα του, στον εαυτό του. Αντιμετωπίζει δυσκολία να βρει παρέες, νιώθει ότι δεν γίνεται αποδεκτό από τους άλλους, προσπαθεί να τραβήξει την προσοχή, πολλές φορές με επικίνδυνους τρόπους και δεν ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του σχολείου και της καθημερινότητας. Γίνεται, λοιπόν, ένα «πλάσμα» της κοινωνίας, που ψάχνει καταφύγιο σε λάθος μονοπάτια, να θεωρεί ότι εκεί θα βρει κατανόηση και παρηγοριά.

Θα λέγαμε ότι η συμπεριφορά των γονιών έχει ως γνώμονα την προστασία και το καλό του παιδιού τους. Πιστεύουν ότι κάνουν το πιο σωστό γι' αυτό και το μέλλον του. Είναι, όμως, έτσι; Πρέπει να επιβάλλουν τους κανόνες τους με απόλυτο τρόπο και χωρίς να ακούν; Προσπαθούν να επιβληθούν μέσω της πείρας τους, και ακούγεται συχνά η φράση «άλλες εποχές τότε...». Φυσικά, ένας κηδεμόνας οφείλει να διαπαιδαγωγήσει την παιδική ψυχή με τις αξίες, με ευαισθησία και ανθρωπιά. Μην ξεχνιόμαστε, ωστόσο! Η συμπεριφορά των γονιών είναι καθρέφτης, λειτουργεί αναπαραγωγικά...

Ποια είναι η συνταγή της «επιτυχίας»; Η ενσυναίσθηση, το αμοιβαίο κλίμα εμπιστοσύνης, η ενεργός ακρόαση...η καλλιέργεια των εσωτερικών ορίων!

Χρησιμοποιώντας, ίσως, φράσεις όπως «είμαι εδώ, αν κρυώσεις...», καταφέρουν οι γονείς να μεγαλώσουν μια γενιά πιο ασφαλή, πιο ελεύθερη και σίγουρα πιο ευτυχισμένη!

Σοφία Τηκιθίδου, Α5

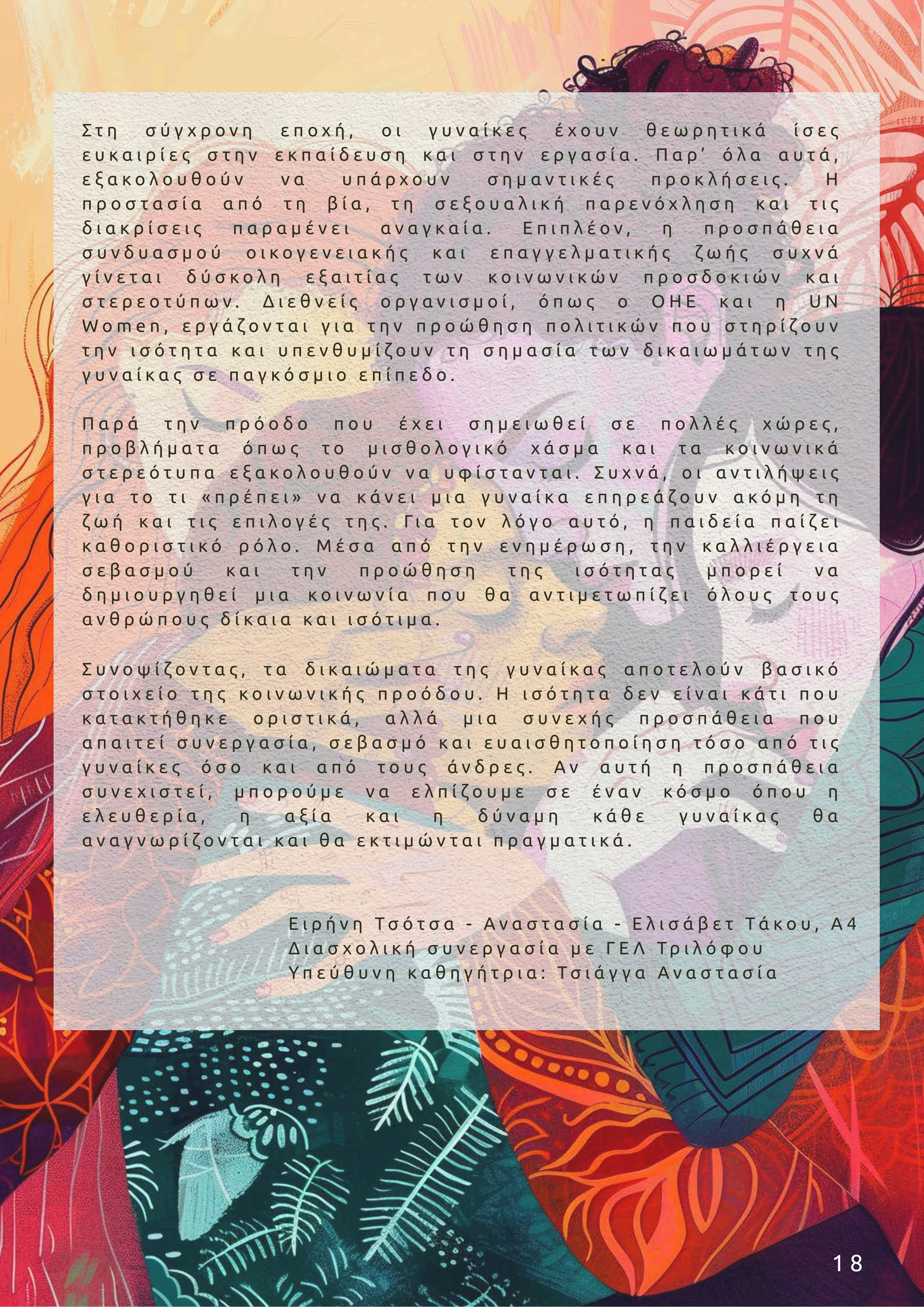


Στα βήματα της γυναικείας ελευθερίας

Τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν θεμέλιο μιας δίκαιης κοινωνίας και αφορούν κάθε άνθρωπο, ανεξάρτητα από το φύλο του. Η πορεία των δικαιωμάτων της γυναίκας μέσα στην ιστορία δείχνει πως η ισότητα δεν ήταν πάντοτε αυτονόητη. Από την εποχή που η γυναίκα είχε δευτερεύοντα ρόλο, μέχρι τις μεγάλες διεκδικήσεις για ίσα δικαιώματα, η εξέλιξη υπήρξε σημαντική, αλλά όχι εύκολη. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να συνεχίζεται ο αγώνας και ο σεβασμός προς τα δικαιώματα των γυναικών, ώστε να επιτευχθεί πραγματική ισότητα. Στο παρελθόν, η γυναίκα είχε περιορισμένο ρόλο μέσα στην οικογένεια, την κοινωνία και την εργασία. Η συμμετοχή της στη δημόσια ζωή ήταν ελάχιστη και συχνά καθοριζόταν από αυστηρά κοινωνικά πρότυπα. Με την εμφάνιση του κινήματος της γυναικείας χειραφέτησης, άρχισαν να αλλάζουν πολλά. Οι γυναίκες διεκδίκησαν και κατέκτησαν το δικαίωμα ψήφου, ενώ στη συνέχεια απέκτησαν περισσότερες ευκαιρίες στην εκπαίδευση, στην εργασία και στην πολιτική. Ακόμη και στη λογοτεχνία συναντάμε έργα που αναδεικνύουν τις αδικίες και τα εμπόδια που αντιμετώπισαν οι γυναίκες, αποδεικνύοντας πως το ζήτημα της ισότητας απασχολεί την κοινωνία εδώ και πολλά χρόνια.



Στο παρελθόν, η γυναίκα είχε περιορισμένο ρόλο μέσα στην οικογένεια, την κοινωνία και την εργασία. Η συμμετοχή της στη δημόσια ζωή ήταν ελάχιστη και συχνά καθοριζόταν από αυστηρά κοινωνικά πρότυπα. Με την εμφάνιση του κινήματος της γυναικείας χειραφέτησης, άρχισαν να αλλάζουν πολλά. Οι γυναίκες διεκδίκησαν και κατέκτησαν το δικαίωμα ψήφου, ενώ στη συνέχεια απέκτησαν περισσότερες ευκαιρίες στην εκπαίδευση, στην εργασία και στην πολιτική. Ακόμη και στη λογοτεχνία συναντάμε έργα που αναδεικνύουν τις αδικίες και τα εμπόδια που αντιμετώπισαν οι γυναίκες, αποδεικνύοντας πως το ζήτημα της ισότητας απασχολεί την κοινωνία εδώ και πολλά χρόνια.



Στη σύγχρονη εποχή, οι γυναίκες έχουν θεωρητικά ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση και στην εργασία. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούν να υπάρχουν σημαντικές προκλήσεις. Η προστασία από τη βία, τη σεξουαλική παρενόχληση και τις διακρίσεις παραμένει αναγκαία. Επιπλέον, η προσπάθεια συνδυασμού οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής συχνά γίνεται δύσκολη εξαιτίας των κοινωνικών προσδοκιών και στερεοτύπων. Διεθνείς οργανισμοί, όπως ο ΟΗΕ και η UN Women, εργάζονται για την προώθηση πολιτικών που στηρίζουν την ισότητα και υπενθυμίζουν τη σημασία των δικαιωμάτων της γυναίκας σε παγκόσμιο επίπεδο.

Παρά την πρόοδο που έχει σημειωθεί σε πολλές χώρες, προβλήματα όπως το μισθολογικό χάσμα και τα κοινωνικά στερεότυπα εξακολουθούν να υφίστανται. Συχνά, οι αντιλήψεις για το τι «πρέπει» να κάνει μια γυναίκα επηρεάζουν ακόμη τη ζωή και τις επιλογές της. Για τον λόγο αυτό, η παιδεία παίζει καθοριστικό ρόλο. Μέσα από την ενημέρωση, την καλλιέργεια σεβασμού και την προώθηση της ισότητας μπορεί να δημιουργηθεί μια κοινωνία που θα αντιμετωπίζει όλους τους ανθρώπους δίκαια και ισότιμα.

Συνοψίζοντας, τα δικαιώματα της γυναίκας αποτελούν βασικό στοιχείο της κοινωνικής προόδου. Η ισότητα δεν είναι κάτι που κατακτήθηκε οριστικά, αλλά μια συνεχής προσπάθεια που απαιτεί συνεργασία, σεβασμό και ευαισθητοποίηση τόσο από τις γυναίκες όσο και από τους άνδρες. Αν αυτή η προσπάθεια συνεχιστεί, μπορούμε να ελπίζουμε σε έναν κόσμο όπου η ελευθερία, η αξία και η δύναμη κάθε γυναίκας θα αναγνωρίζονται και θα εκτιμώνται πραγματικά.

Ειρήνη Τσότσα - Αναστασία - Ελισάβετ Τάκου, Α4
Διασχολική συνεργασία με ΓΕΛ Τριλόφου
Υπεύθυνη καθηγήτρια: Τσιάγγα Αναστασία

Γιατί οι άνθρωποι ξέχασαν να αγαπούν;

Συχνά σκέφτομαι πως όλοι οι άνθρωποι έχουν κάτι που αγαπούν, είτε αυτό είναι ένα άτομο, μια φωτογραφία, μια κούπα, ή ένα παιδικό βιβλίο που τους διάβαζε η μαμά τους τα βράδια πρωτού να κοιμηθούν. Μερικές φορές μπορεί να αγαπήσεις κάτι χωρίς να το θέλεις. Έρχεται αυθόρμητα και σε αλλάζει για πάντα. Η αγάπη είναι μια ασταμάτητη δύναμη που υπάρχει παντού και οι άνθρωποι φαίνεται πως έχουν την τάση να την περιορίζουν και να την φοβούνται. Για ποιο λόγο οι άνθρωποι κρίνουν και καταδικάζουν την αγάπη, ενώ έχουν ξεχάσει πώς να αγαπούν αληθινά;

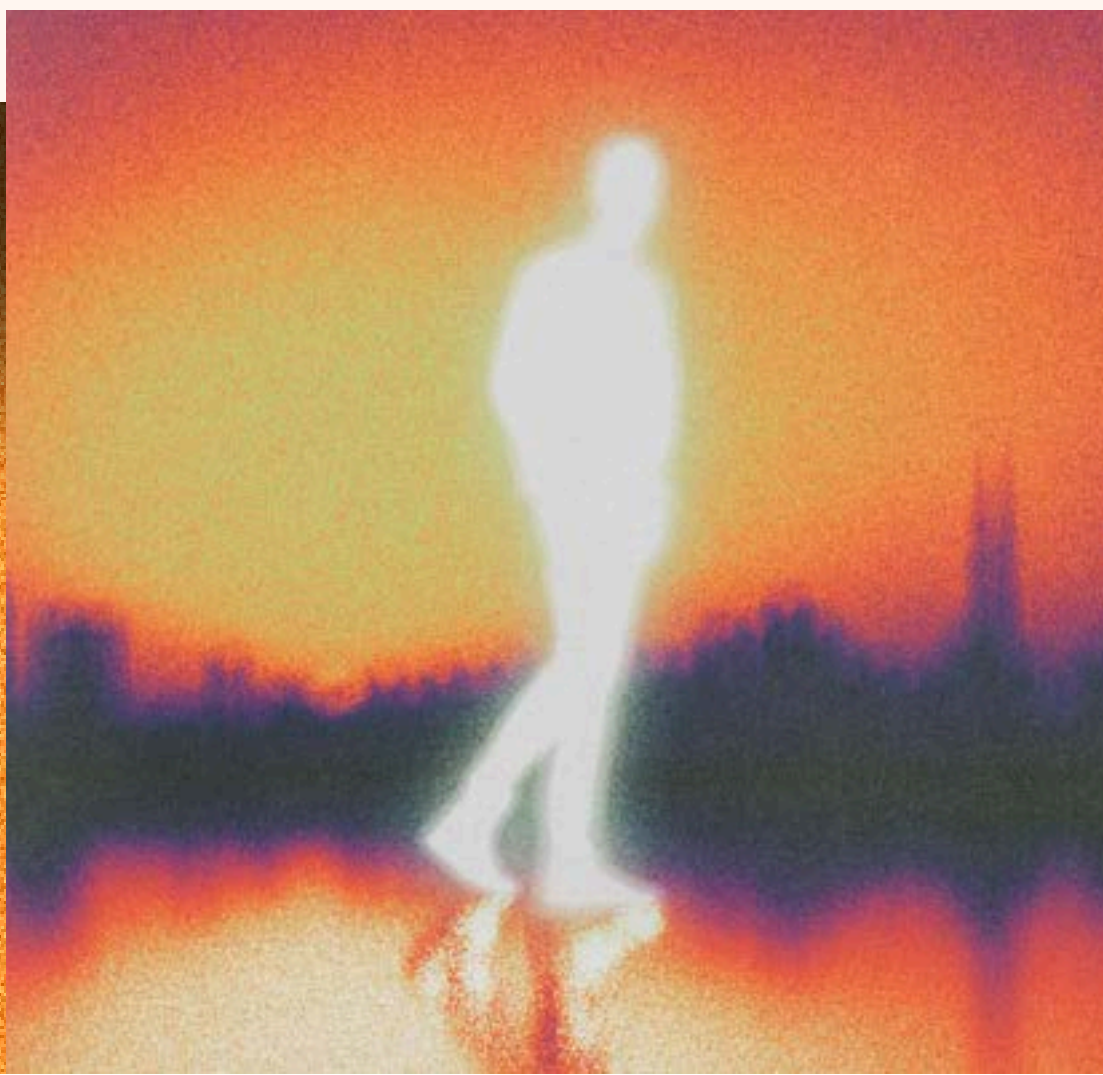
Σήμερα οι σχέσεις έχουν γίνει επιφανειακές, σαν εικόνες που περνούν μπροστά μας χωρίς να τις προλάβουμε. Οι άνθρωποι φοβούνται να δείξουν συναισθήματα, γιατί πιστεύουν πως η ευαισθησία είναι αδυναμία ενώ ίσως αυτό να είναι το πραγματικό νόημα της αγάπης. Η αγάπη δεν είναι κάτι που πρέπει να ελέγξεις αλλά είναι η ικανότητα να εμφανιστείς όσο πιο αληθινός και ειλικρινής γίνεται, ώστε ο άλλος να αγαπήσει το πραγματικό σου πρόσωπο. Αυτή η αγάπη είναι που μας θυμίζει ποιοι είμαστε και χωρίς αυτήν, όλα μοιάζουν πιο ψεύτικα.



Παρόλα αυτά, η αγάπη σήμερα περνά την κρίση της και πολλοί χλευάζουν όσους έχουν το θάρρος να τη νιώσουν αληθινά. Η μαγεία της, όμως, βρίσκεται στην πράξη και όχι στα πρόσωπα που την ασκούν. Δεν έχει σημασία αν αγαπάς έναν άνθρωπο του ίδιου φύλου, άλλης θρησκείας, διαφορετικού χρώματος ή κοινωνικής τάξης, διότι η αγάπη δεν έχει όρια. Είναι η δύναμη που ενώνει, και αν τη δεχτούμε όπως είναι, ίσως γίνουμε λίγο πιο ανθρώπινοι. Τελικά, το πρόβλημα δεν είναι ποιος αγαπά ποιον αλλά είναι ότι έχουμε ξεχάσει να αγαπάμε γενικά.

Καταληκτικά, η αγάπη αποτελεί μια δύναμη που συνδέει και απελευθερώνει τα άτομα. Δεν χρειάζεται έγκριση ή περιορισμούς. Αυτός που τολμά να αγαπήσει με ειλικρίνεια, βρίσκει τον δρόμο προς την ανθρωπιά και την γνησιότητα.

Άννα Λάρου, Β1



Η Τέχνη της Ευτυχίας

Από την αρχή της ανθρώπινης ιστορίας μέχρι σήμερα, οι άνθρωποι αναζητούν απαντήσεις στο ίδιο ερώτημα: Πώς μπορεί κανείς να ζήσει πραγματικά ευτυχισμένος; Άλλοι πίστεψαν πως η ευτυχία βρίσκεται στα χρήματα, άλλοι στη δόξα, στην επιτυχία ή στην αναγνώριση. Κι όμως, όσο περνούν τα χρόνια, γίνεται όλο και πιο φανερό πως η αληθινή ευτυχία κρύβεται συχνά στα πιο απλά και ουσιαστικά πράγματα.

Η ευτυχία δεν είναι μια μόνιμη κατάσταση ούτε μια ζωή χωρίς δυσκολίες. Είναι μικρές στιγμές φωτός μέσα στην καθημερινότητα. Είναι να μπορείς να χαμογελάς ειλικρινά, να νιώθεις ευγνωμοσύνη για όσα έχεις, να αγαπάς και να αγαπιέσαι. Ίσως γι' αυτό οι φιλόσοφοι όλων των εποχών επέμεναν πως η ευτυχία ξεκινά πρώτα από μέσα μας.

- Να ζεις το παρόν.
- Πολλές φορές οι άνθρωποι βασανίζονται για το παρελθόν ή αγωνιούν υπερβολικά για το μέλλον, ξεχνώντας να ζήσουν τη στιγμή που έχουν μπροστά τους.
- Να καλλιεργείς σχέσεις αληθινές.
- Οι άνθρωποι δεν είναι φτιαγμένοι για μοναξιά. Μια ειλικρινής κουβέντα, μια αγκαλιά ή ένα πρόσωπο που σε καταλαβαίνει μπορεί να γίνει πηγή βαθιάς χαράς.
- Να αγαπάς τον εαυτό σου χωρίς εγωισμό.
- Να αποδέχεσαι τις αδυναμίες σου και να μην απαιτείς από τον εαυτό σου την τελειότητα. Η αυτογνωσία φέρνει γαλήνη.
- Να βρίσκεις ομορφιά στα μικρά.
- Ένα ηλιοβασίλεμα, ένα αγαπημένο τραγούδι, η μυρωδιά ενός βιβλίου, μια ήσυχη βόλτα· συχνά εκεί κρύβονται οι πιο αληθινές μορφές ευτυχίας.
- Να έχεις όνειρα.



- Οι άνθρωποι που συνεχίζουν να ονειρεύονται, να ελπίζουν και να δημιουργούν, κρατούν μέσα τους ζωντανό το φως της ζωής.
- Να προσφέρεις.
- Η χαρά που χαρίζουμε στους άλλους επιστρέφει πολλές φορές πιο μεγάλη σε εμάς τους ίδιους.

Η ευτυχία τελικά ίσως να μην είναι ένας προορισμός που θα φτάσουμε κάποτε. Ίσως να είναι ο τρόπος με τον οποίο επιλέγουμε να περπατάμε τον δρόμο της ζωής. Με περισσότερη αγάπη, περισσότερη ευγνωμοσύνη και λίγο περισσότερο φως μέσα μας.

Και ίσως ο πραγματικά ευτυχισμένος άνθρωπος να μην είναι εκείνος που έχει τα περισσότερα, αλλά εκείνος που έμαθε να αναγνωρίζει την ομορφιά ακόμη και στα πιο μικρά θαύματα της καθημερινότητας.

Κουτσούνη Μόνια, Β1

Η Θεσσαλονίκη μέσα από τα μάτια των μαθητών...

Αν κάποιος μας έλεγε ότι το σχολείο μας θα γίνει ξεναγός, πολιτιστικός πρεσβευτής και ειδικός στη φιλοξενία ταυτόχρονα, θα γελούσαμε. Κι όμως, κάπως έτσι κύλησε η συνεργασία μας με το γαλλικό σχολείο EMILE ZOLA από την περιοχή Αίχ, κοντά στη Μασσαλία, στο πλαίσιο του προγράμματος ERASMUS+, με θέμα τον ελληνικό πολιτισμό.

Όλα ξεκίνησαν πέρσι, όταν επισκέφθηκαν το σχολείο μας δύο καθηγήτριες από το γαλλικό σχολείο. Λίγο αργότερα ακολούθησε αποστολή με 24 μαθητές και μαθήτριες και τότε ξεκίνησε η ξενάγηση τους στην πόλη μας. Μαζί επισκεφθήκαμε σημαντικά ιστορικά σημεία της πόλης, όπως τα συμμαχικά νεκροταφεία, τα τείχη, τη Ρωμαϊκή Αγορά, τον Ναό του Αγίου Δημητρίου, την Καμάρα και τη Ροτόντα, με ξεναγό τον κ. Σακελλάριο. Με λίγα λόγια, κυριαρχούσε η ιστορία, το περπάτημα και πολύς ενθουσιασμός. Φέτος όμως τα πράγματα άλλαξαν. Οι Γάλλοι μαθητές και εκπαιδευτικοί μας επισκέφθηκαν δύο φορές. Στις 11/12/2025, ήρθαν στο σχολείο μας και το τμήμα Β1 ανέλαβε δράση! Κάναμε παρουσίαση για τη Θεσσαλονίκη, τα αξιοθέατα, τον πολιτισμό, το φαγητό, τη μουσική και γενικά όλα όσα κάνουν την πόλη μας μοναδική.



Δουλέψαμε σε μικτές ομάδες, φτιάξαμε κοινές εργασίες, παίξαμε Kahoot με έναν υγιή ανταγωνισμό φυσικά, χορέψαμε και χρησιμοποιήσαμε διαδραστικά εργαλεία, όπως Padlet και παιχνίδια, για να μάθουμε ο ένας τον άλλον. Φυσικά κάναμε πολλούς νέους φίλους και δοκιμάσαμε γαλλικά γλυκά. Ίσως, στο τέλος της ημέρας αυτό μετράει περισσότερο. Η δεύτερη επίσκεψη, στις 18/12/2025, είχε πιο εκπαιδευτικό αλλά εξίσου δυνατό χαρακτήρα. Επισκεφθήκαμε το Εβραϊκό Μουσείο Θεσσαλονίκης και τη Συναγωγή, μαθαίνοντας σημαντικά κομμάτια της ιστορίας της πόλης που συχνά αγνοούμε. Περπατήσαμε στο κέντρο, φωτογραφηθήκαμε στην Πλατεία Ελευθερίας και ζήσαμε τη Θεσσαλονίκη με ανοικτά μάτια και μυαλό, έτσι ακριβώς της αξίζει!

Συμπερασματικά, όλες οι αποστολές έμειναν απόλυτα ικανοποιημένες και εξέφρασαν τις ευχαριστίες τους για την άψογη διοργάνωση, τη φιλοξενία και το φιλικό κλίμα. Εμείς κρατάμε τις εμπειρίες, τις φιλίες και το γεγονός ότι το σχολείο μας απέδειξε πως η μάθηση δεν γίνεται μόνο μέσα στην τάξη.

Άννα Λάρου, Β1

STUDENT COLLAGE





Η συνέντευξη έγινε από τη συντακτική μας ομάδα κατά τη διδακτική μας επίσκεψη στο τμήμα Γεωλογίας του ΑΠΘ και την ενημέρωση από τον κ. Καζάκη.

Ο κύριος Νεραντζής Καζάκης είναι ένας από τους νεότερους Καθηγητές στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, έχει περισσότερες από 200 επιστημονικές δημοσιεύσεις και δείκτη απήχησης (h-index) 37. Τα τελευταία έξι χρόνια συμπεριλαμβάνεται στο 2% των κορυφαίων επιστημόνων στον κόσμο στο αντικείμενο της Υδρογεωλογίας.

Κ. Καζάκη, ποιες προοπτικές μπορούν να ακολουθήσουν οι απόφοιτοι της υδρογεωλογίας;

Η υδρογεωλογία αποτελεί εξειδίκευση της Γεωλογίας, ενώ σε ορισμένες χώρες μπορείς να σπουδάσεις αυτόνομα σε τμήμα Υδρογεωλογίας. Ενδεικτικό παράδειγμα αποτελεί το Τμήμα Υδρογεωλογίας στο Πανεπιστήμιο της Ανιγνόν στη Γαλλία όπου εκπόνησα μία εκ των Μεταδιδακτορικών ερευνών μου. Που μπορεί να δουλέψει; Καταρχήν, μπορεί να δουλέψει σε ένα ινστιτούτο ως ερευνητής. Υπάρχουν κορυφαία διεθνή ινστιτούτα όπως η NASA και ο Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας με πολύ υψηλούς μισθούς. Φυσικά σε αυτά τα Ινστιτούτα εργάζονται οι καλύτεροι των καλύτερων. Στην Ελλάδα υπάρχουν πολύ αξιόλογα Ινστιτούτα στα οποία μπορείς επίσης να εργαστείς. Μπορεί να δουλέψει σε μια κατασκευαστική εταιρία ή σε μια εταιρία που κάνει εξόρυξη, είτε πετρελαίου, είτε ορυκτών πόρων. Εκεί τι ρόλο έχουμε; Κατά βάση την προστασία και παρακολούθηση του περιβάλλοντος με έμφαση στους υδατικούς πόρους. Μπορεί να δουλέψει σε μια εταιρία εμφιάλωσης φυσικού μεταλλικού νερού, ενώ στον κλάδο της εκπαίδευσης μπορεί να δουλέψει σαν καθηγητής σε ένα σχολείο, διδάσκοντας Γεωλογία, Γεωγραφία, ενώ σε αρκετές περιπτώσεις μπορεί να διδάξει Φυσική, Χημεία, Βιολογία και Μαθηματικά. Φυσικά μπορείς να εργαστείς σε ένα Πανεπιστήμιο, είτε ως καθηγητής, είτε ως ερευνητής. Τέλος μπορείς να έχεις τη δική σου εταιρία και να εκπονείς μελέτες για την ανόρυξη γεωτρήσεων, κατασκευή φραγμάτων κτλ.



Ε: Πως επηρεάζει η κλιματική αλλαγή τους υδροφορείς;

Καταρχήν, ο σωστός όρος είναι κλιματική κρίση. Η κλιματική κρίση και η μεταβλητότητα επηρεάζει ορισμένους υδροφορείς πολύ περισσότερο και κάποιους λιγότερο. Που επηρεάζει περισσότερο; Επηρεάζει εκεί που έχουμε μεγάλη ανάγκη για νερό και συνεπώς κατανάλωση. Και ας υποθέσουμε ότι έχουμε ίδια ποσότητα βροχής και εμπλουτισμό στους υδροφορείς. Εκεί που έχουμε μεγάλη κατανάλωση μειώνουμε γρηγορότερα τα αποθέματα. Φανταστείτε να μειώνονται και οι βροχοπτώσεις και κατ'επέκταση η τροφοδοσία των υδροφορέων. Ποιο φαινόμενο μπορεί να δημιουργήσει; Αυτό που παρουσιάσαμε σήμερα και είναι η μείωση των αποθεμάτων του υπόγειου νερού - groundwater depletion. Ποιοι είναι οι πιο ευαίσθητοι υδροφορείς στο φαινόμενο αυτό στην χώρα μας; Είναι οι παράκτιοι υδροφορείς, κυρίως στα νησιά μας. Γιατί; Γιατί στις περισσότερες περιπτώσεις δεν έχουν επικοινωνία με ποτάμια, λίμνες ή μεγάλους ορεινούς όγκους που μπορούν να τους τροφοδοτούν με νερό, ενώ συνήθως έχουν περιορισμένη έκταση που περιορίζει το φυσικό εμπλουτισμό τους απευθείας από τα κατακρημνίσματα. Επιπρόσθετα, τα τελευταία χρόνια παρατηρούνται είτε μεγάλες περίοδοι ξηρασίας, συνεπώς μειωμένος εμπλουτισμός των υδροφορέων, είτε έντονες βροχοπτώσεις που εύνουν τις πλημμύρες σε βάρος του εμπλουτισμού των υδροφορέων. Άρα λοιπόν όλη αυτή η κλιματική κρίση, αυτή η κλιματική μεταβλητότητα επηρεάζει σημαντικά τους υδροφορείς, καθώς μειώνει τον εμπλουτισμό τους, ενώ σε συνδυασμό με την υπερεκμετάλλευση τους μειώνονται δραματικά τα αποθέματα τους.

Ε: Ποιες δεξιότητες θεωρείτε απαραίτητες για να ξεχωρίσει κάποιος επαγγελματικά στον χώρο;

Υπομονή. Πρέπει να έχει υπομονή, και στόχους. Επιμονή. Να είστε επίμονοι σε αυτό που κάνετε. Και μελέτη όχι διάβασμα. Ποια είναι η διαφορά, την ξέρουμε; Διάβασμα είναι όταν μαθαίνετε μόνο την ύλη που σας δίνει ο Καθηγητής, π.χ. δυο σελίδες και τις μάθατε. Μελέτη είναι όταν αυτές οι δυο σελίδες αποτελούν οδηγό για να δω ολοκληρωμένα το αντικείμενο, να ψάξω περισσότερες πληροφορίες ώστε να διαμορφώσω τη μεγάλη εικόνα του θέματος. Άρα, αν έχετε υπομονή σε αυτό που κάνετε θα αντέξετε στις δύσκολες στιγμές, ενώ η επιμονή θα σας κρατήσει συγκεντρωμένους στους στόχους σας. Εύχομαι να κάνετε σωστές επιλογές. Εκεί που θα επιλέξετε να πάτε να μην είναι τα χρήματα ή η κοινωνική καταξίωση το βασικό σας κριτήριο, αλλά να είναι η αγάπη για το αντικείμενο. Για παράδειγμα είναι δύσκολο να έρθει να σπουδάσει κάποιος γεωλόγος εάν φοβάται τα έντομα και εξαφανίζεται όταν τα βλέπει. Η δουλειά του γεωλόγου απαιτεί επαφή με τη φύση και τους κατοίκους της όπως τα έντομα. Μπορεί όμως κάποιος να το νικήσει εάν αγαπάει τη Γεωλογία; Φυσικά, με την υπομονή και την επιμονή.



Πώς βλέπετε το μέλλον του επαγγέλματος σε 10-20 χρόνια;

Κοιτάξτε, η επιστήμη και της γεωλογίας και ειδικά της υδρογεωλογίας είναι κάτι το οποίο δεν θα στερηθεί ποτέ από δουλειά. Δηλαδή πάντα θα είναι χρήσιμη στην κοινωνία, καθώς το νερό είναι το πολυτιμότερο αγαθό. Αυτό που σίγουρα θα γίνει θα είναι να αυξηθούν οι απαιτήσεις ενός σύγχρονου Υδρογεωλόγου. Η Υδρογεωλογία καλύπτει ένα ευρύ φάσμα εφαρμογών και απαιτεί συνεργασία με άλλες ειδικότητες όπως π.χ. ο Πολιτικός Μηχανικός, ο Περιβαλλοντολόγος, ο Χημικός Μηχανικός. Το επάγγελμα είναι συνδεδεμένο με την παραγωγή, καθώς ένα νέο έργο υδροληψίας όπως υδρογεώτρηση ή ένα φράγμα, προσφέρει νερό για τις καλλιέργειες, για παραγωγή ανανεώσιμης ενέργειας, ενώ σε λίγα χρόνια θα είναι και το κύριο καύσιμο. Με λίγα λόγια παράγουμε έργο στον πραγματικό κόσμο, και όχι στον ψηφιακό. Δεν παράγουμε μόνο ψηφιακά δεδομένα, αλλά τα αξιοποιούμε και συνυπάρχουμε. Συνεπώς, ο βασικός κίνδυνος της Υδρογεωλογίας είναι ίδιος με όλα τα επαγγέλματα. Να παράγουμε ψηφιακά δεδομένα τα οποία αν δεν τα συνδέσουμε με την πραγματικότητα θα δημιουργήσουν μια εικονική πραγματικότητα χωρίς αντίκρισμα. Η λειψυδρία που βιώνει κατά καιρούς η χώρα μας και η αντιμετώπιση της είναι μια απόδειξη ότι ο ψηφιακός κόσμος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς τον πραγματικό κόσμο.

Τι θα λέγατε σ' έναν φοιτητή που σκέφτεται να ακολουθήσει αυτό το αντικείμενο;

Θα του έλεγα ότι έχει κάνει πρωτίστως μια πολύ καλή επιλογή εάν αγαπάει τα μαθηματικά, τη φυσική, τη χημεία, την πληροφορική και τον κεντρίζει και η φύση και το περιβάλλον. Είναι δηλαδή μια επιστήμη η οποία θέλει μια ισορροπία μεταξύ αυτών των πυλώνων της επιστήμης. Δεν θέλουμε να είσαι πολύ καλός μόνο στα μαθηματικά, πρέπει να έχεις ως πούμε μια πολυσυλλεκτικότητα σε αυτά που διδάσκεστε στο λύκειο. Μπαίνοντας λοιπόν στη σχολή έχοντας ακολουθήσει τα παραπάνω κριτήρια, θα του έλεγα να μην χάσει ούτε λεπτό από τα μαθήματα και τις διαλέξεις – και αυτό το λέω και σε όσους θα πάτε να σπουδάσετε σε δυο χρόνια. Να είστε παρόντες. Δεν μαθαίνεις από το σπίτι, πρέπει να είστε παρόντες, να αλληλεπιδράσετε με τους καθηγητές σας γιατί έτσι θα σας μεταφέρουμε πέρα από τη γνώση, το πάθος, την όρεξη και την αγάπη για το αντικείμενο τους. Επιπρόσθετα, η υπομονή και η επιμονή θα τον βοηθήσουν να επιλέξει και μέντορα, καθώς η γεωλογία είναι μεντορική επιστήμη. Αν δεν ταιριάζεις και με τον μέντορα σου, πρέπει να έχεις τρομερή υπομονή και αγάπη για το αντικείμενο που θα επιλέξεις να εξειδικευτείς.

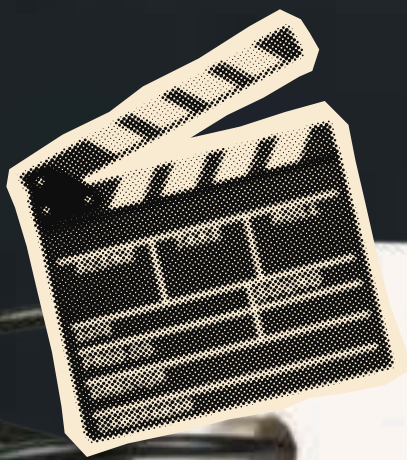


Με ποιους τρόπους μπορούν οι νέοι επιστήμονες να συμβάλλουν σε θέματα βιώσιμης διαχείρισης υδάτων;

Καταρχήν, χωρίς την νιότη, χωρίς τους νέους, είναι καταδικασμένη η έρευνα και η επιστήμη. Μπορείτε να δημιουργήσετε με την είσοδο σας στο πανεπιστήμιο την δική σας φοιτητική/επιστημονική ομάδα. Υπάρχουν πάρα πολλά εργαλεία για τους φοιτητές μας που περιλαμβάνουν χρηματοδοτήσεις, διευκολύνσεις για λογισμικά και εξοπλισμό και μπορώ να πω ότι στη σχολή μας και στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα στον τομέα αυτό. Συνεπώς θα μπορείτε να αναπτύξετε κοινωνική δραστηριότητα για την προστασία του νερού, την ενημέρωση των πολιτών, καθώς και των φορέων που εμπλέκονται με το νερό. Οι νέοι αποτελούν την κινητήριου δύναμη και μπορούν να συμπαρασύρουν σαν το πλημμυρικά νερό ιδιοτελείς και εγωκεντρικές αντιλήψεις.

**Σας ευχαριστούμε πολύ
Η συντακτική ομάδα του Β1**





«Τα Παιδιά του Σουίνγκ»: Όταν ο ρυθμός γίνεται πράξη αντίστασης

Σε εποχές όπου η Ιστορία μοιάζει να συνθλίβει την ατομική φωνή, η τέχνη συχνά αναλαμβάνει τον ρόλο της μνήμης. Η ταινία Τα Παιδιά του Σουίνγκ (Swing Kids, 1993) του Τόμας Κάρτερ δεν αφηγείται απλώς μια ιστορία ενηλικίωσης μέσα στη ναζιστική Γερμανία· αποτυπώνει τη βαθιά ανθρώπινη ανάγκη για ελευθερία, έκφραση και προσωπική ταυτότητα απέναντι σε κάθε μορφή ολοκληρωτισμού



Η υπόθεση εκτυλίσσεται στο Αμβούργο του 1939, εκεί όπου μια ομάδα νεαρών βρίσκει καταφύγιο στη μουσική της τζαζ και του σουίνγκ — είδη που το ναζιστικό καθεστώς θεωρούσε «εκφυλισμένα». Οι πρωταγωνιστές, ανάμεσα στον φόβο και τη νεανική ορμή, επιχειρούν να διατηρήσουν κάτι βαθύτερο από μια απλή μουσική προτίμηση: το δικαίωμα να είναι ο εαυτός τους.

Η ταινία χτίζει τον πυρήνα της πάνω σε μια ουσιαστική αντίθεση. Από τη μία πλευρά βρίσκεται η αυστηρή, στρατιωτική πειθαρχία του ναζισμού· από την άλλη, η αυθόρμητη κίνηση του σώματος, ο αυτοσχεδιασμός της μουσικής, η ελευθερία του χορού. Το σουίνγκ δεν λειτουργεί μόνο ως καλλιτεχνικό υπόβαθρο, αλλά ως πολιτική πράξη. Κάθε βήμα χορού γίνεται μια σιωπηλή άρνηση υποταγής.

Σκηνοθετικά, ο Κάρτερ αξιοποιεί με ιδιαίτερη ευαισθησία τη δυναμική της μουσικής. Οι σκηνές χορού έχουν παλμό, ένταση και κινηματογραφική ζωντάνια, δημιουργώντας μια σχεδόν εκρηκτική αντίθεση με τη σκοτεινή ατμόσφαιρα της εποχής. Η κάμερα κινείται ανάμεσα στα πρόσωπα σαν να συμμετέχει και η ίδια στον ρυθμό, ενώ οι φωτισμοί και οι χρωματικές αποχρώσεις ενισχύουν τη σύγκρουση ανάμεσα στη νεανική ανεμελιά και την πολιτική βία που πλησιάζει.

Ιδιαίτερα σημαντική είναι και η ψυχογράφηση των χαρακτήρων. Οι ήρωες δεν παρουσιάζονται ως ιδεαλιστικά σύμβολα αντίστασης, αλλά ως έφηβοι που δοκιμάζονται από διλήμματα, φόβους και προσωπικές αδυναμίες. Η φιλία, η ανάγκη αποδοχής και η κοινωνική πίεση γίνονται εργαλεία μέσα από τα οποία το καθεστώς επιχειρεί να εισχωρήσει ακόμη και στις πιο προσωπικές σχέσεις. Αυτή ακριβώς η ανθρώπινη διάσταση καθιστά την ταινία διαχρονική.

Παράλληλα, η ταινία καταφέρνει να επικοινωνήσει ένα μήνυμα εξαιρετικά επίκαιρο. Σε μια εποχή όπου οι κοινωνίες εξακολουθούν να έρχονται αντιμέτωπες με φαινόμενα φανατισμού, αποκλεισμού και μαζικής χειραγώγησης, Τα Παιδιά του Σουίνγκ υπενθυμίζουν πως ο πολιτισμός δεν είναι ποτέ ουδέτερος. Η μουσική, η τέχνη και η ελεύθερη έκφραση μπορούν να μετατραπούν σε μορφές αντίστασης απέναντι σε κάθε σύστημα που επιδιώκει την ομοιομορφία.



Η συναισθηματική δύναμη της ταινίας δεν προκύπτει από θεαματικές κορυφώσεις, αλλά από τη σταδιακή απώλεια της αθωότητας. Οι νεαροί πρωταγωνιστές συνειδητοποιούν πως η ουδετερότητα είναι αδύνατη όταν η ελευθερία απειλείται. Και ακριβώς εκεί βρίσκεται η πιο ουσιαστική διάσταση του έργου: στη μεταμόρφωση της νεανικής διασκέδασης σε πράξη συνειδητής αντίστασης.

Τα Παιδιά του Σουίνγκ δεν αποτελούν μόνο μια ιστορική δραματική ταινία· είναι μια υπενθύμιση ότι η τέχνη μπορεί να διασώσει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια ακόμη και μέσα στις πιο σκοτεινές περιόδους της Ιστορίας. Με λυρική ατμόσφαιρα, έντονο συναισθηματικό φορτίο και διαχρονικά μηνύματα, η ταινία εξακολουθεί να συνομιλεί με τον σύγχρονο θεατή, καλώντας τον να αναρωτηθεί πόσο εύκολα μια κοινωνία μπορεί να θυσιάσει την ελευθερία στο όνομα της πειθαρχίας.

Ίσως τελικά αυτό να είναι και το μεγαλύτερο επίτευγμα της ταινίας: ότι μέσα από τον ήχο της μουσικής μάς θυμίζει πως η ελευθερία δεν εκφράζεται πάντα με κραυγές. Μερικές φορές εκφράζεται με έναν χορό.

Συντακτική Ομάδα Γ1



Όλοι εμείς οι διαφορετικοί του κόσμου... όταν καθρεφτιζόμαστε μέσα στον κόσμο των βιβλίων – αυτόν τον κόσμο το μικρό, το μέγα!

« Λογοτεχνία και Διαφορετικότητα »; « Η Διαφορετικότητα μέσα στη Λογοτεχνία; » ή μήπως « Πώς τα βιβλία καθρεφτίζουν τον κόσμο μας » – « αυτόν τον κόσμο το μικρό, το μέγα; »! Ποιον τίτλο να δώσουμε στο κείμενό μας ! Να ένα θέμα που μας ταλαιπώρησε καθώς ετοιμαζόμασταν γι' αυτό το άρθρο! Μωρέ..., ας γράψουμε αυτά που θέλουμε να γράψουμε και θα τον βρούμε τον τίτλο στην πορεία!

Μαζευτήκαμε λοιπόν στη Σχολική Βιβλιοθήκη του σχολείου μας, εκεί που συναντιόμαστε κάθε μέρα , στο 2 ο και 4 ο διάλειμμα, αρχίσαμε να μοιραζόμαστε τις αναγνωστικές μας εμπειρίες και ζητήσαμε τη «βοήθεια του (έντυπου) κοινού» στους τίτλους και της σελίδες των βιβλίων της βιβλιοθήκης για να θυμηθούμε όσα η 'φασαρία' της ημέρας μας έκανε να ξεχνάμε!

Στην αρχή αναρωτηθήκαμε εάν έχουμε διαβάσει βιβλία για τη 'Διαφορετικότητα' ! 'Μήπως υπάρχει και κανένα βιβλίο που δεν ασχολείται με αυτό το θέμα', είπαμε με μια φωνή και γελάσαμε! Το θέμα της διαφορετικότητας έχει απασχολήσει πολλούς λογοτέχνες που έγραψαν βιβλία γι' αυτό παλεύοντας να απαντήσουν σε ερωτήματα που τους έκαιγαν ή να γνωρίσουν τον ίδιο τους τον εαυτό μέσα από αυτά. Στα περισσότερα από αυτά τα βιβλία που απευθύνονται και σε εφήβους/νέους παρατηρήσαμε ότι οι συγγραφείς επιλέγουν να μιλήσουν για τη διαφορετικότητα μέσα από τη φωνή ενός παιδιού (άραγε για να μας κάνουν εμάς να τα διαβάσουμε πιο εύκολα ή γιατί οι ίδιοι οι ενήλικες συγγραφείς ήθελαν να καταλάβουν το θέμα μέσα από τα μάτια ενός παιδιού;). Επιπλέον διαπιστώσαμε πως τα περισσότερα βιβλία του 'διαφορετικού' είναι αλληγορικές ιστορίες γεμάτες μεταφορές, συμβολισμούς ή εκτυλίσσονται μέσα σε κόσμους φανταστικούς και μαγικούς – σαν παραμύθια ! [Οι υπεύθυνες της Βιβλιοθήκης έστησαν αυτή κι εκείνη τη στιγμή μας πέταξαν δυο στίχους του Σεφέρη από τον 'Τελευταίο Σταθμό': « Κι αν σου μιλώ με παραμύθια και παραβολές είναι γιατί τ' ακούς γλυκότερα, κι η φρίκη δεν κουβεντιάζεται γιατί είναι ζωντανή γιατί είναι αμίλητη και προχωράει· στάζει τη μέρα, στάζει στον ύπνο μνησιπήμων πόνος » . Μόνο την αρχή των στίχων καταλάβαμε και υποσχεθήκαμε να το συζητήσουμε αργότερα στις συναντήσεις μας στη Λέσχη Ανάγνωσης !]

Επιστροφή στην κουβέντα μας! Όλες είχαμε διαβάσει και αγαπήσει βιβλία σχετικά. Συμφωνήσαμε πως μέσα από τα βιβλία είναι πολύ εύκολο να δούμε τους άλλους αλλιώς, να 'μπούμε στα παπούτσια τους', να καταλάβουμε και να αποδεχτούμε τη Διαφορετικότητα, να ευαισθητοποιηθούμε πάνω σε ευαίσθητα και δύσκολα κοινωνικά ζητήματα!

Διαπιστώσαμε ότι κάποια από αυτά τα βιβλία μας σημάδεψαν ή ακόμα και μας άλλαξαν τη ζωή. Αποφασίσαμε να φτιάξουμε μία Λίστα – ένα βιβλιογραφικό αφιέρωμα στη διαφορετικότητα, αλλά ξεχωρίσαμε 2-3 βιβλία στα οποία θέλουμε να σταθούμε περισσότερο! Πρώτα, το βιβλίο της Hagreer Lee « Όταν σκοτώνουν τα κοτσύφια », που ενώ αναφέρεται σε μία πραγματικότητα πολύ μακρινή από τη δική μας (τον Αμερικανικό νότο της δεκαετίας του '30), όμως αγγίζει θέματα μέχρι και σήμερα ακόμα επίκαιρα! Η πρωταγωνίστρια, ένα 10χρονο κορίτσι δεν καταλαβαίνει γιατί δεν πρέπει να κάνει παρέα με ορισμένα άτομα και γιατί όλοι το θεωρούν αυτό λογικό. Το δεύτερο βιβλίο που προτείνουμε είναι ο « Πυροβάτης των Αστεριών », το μυθιστόρημα του Θ. Κούκια, μια ιστορία ενηλικίωσης για έναν εσωστρεφή έφηβο με σπάνια ασθένεια που τον κρατά στο σπίτι, ο οποίος μέσα από την ψηφιακή του ζωή και μια περιπετειώδη νύχτα στην πόλη αναζητά τον εαυτό του και την αλήθεια σε μια σύγχρονη Ελλάδα. Μας συγκίνησε όσους το διαβάσαμε το ότι απλές πράξεις μπορούν να κάνουν τη διαφορά και να μας ωθήσουν να κάνουμε τον κόσμο καλύτερο, να μας βοηθήσουν να μεγαλώσουμε. Το τρίτο βιβλίο που μας συγκίνησε είναι « Το Ψέμα » της Ζ.Σαρή, ο φόβος της έφηβης πρωταγωνιστριάς του για τη διαφορετικότητά της αλλά και η δύναμη της φιλίας και της αποδοχής! Φέτος, στη Λέσχη Ανάγνωσης θα διαβάζουμε το συλλογικό έργο με τίτλο « Η Λέσχη των Αλλόκοτων Πλασμάτων » κι ανυπομονούμε, με όχημα τα 4 βιβλία της σειράς, να νιώσουμε τους αλλόκοτους άλλους, να γνωρίσουμε τους αλλόκοτους εαυτούς μας και να βιώσουμε ενεργά το δικαίωμά μας στη διαφορετικότητα!

Τα μέλη της Λέσχης Ανάγνωσης & Εθελόντριες της Σχολικής Βιβλιοθήκης:

Κατερίνα Σαραφίδου (Γ5)
Αλαξάνδρα Μπαντά (Γ5)
Χριστίνα Μπίζιου (Γ5)
Ηλιάνα Κοντολάζου (Γ2)

Οι Υπεύθυνες της Λέσχης Ανάγνωσης και της Σχολικής Βιβλιοθήκης:

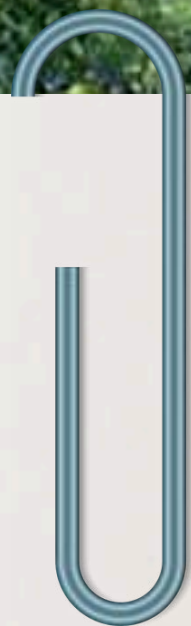
Ιγγλέση Ε.
Παπασπανού Α.
Κορλού Α.

Διασχολική Συνεργασία

LogoMath@mania

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ Βιβλία για τη Διαφορετικότητα

Τίτλος Βιβλίου	Συγγραφέας	Εκδόσεις	Θέμα που θίγει
Λέσχη Αλλόκοτων Πλασμάτων (4 βιβλία)	Γ.Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ	Πατάκης	Το σχολείο των "καλών" ≠ το Σχολείο των 'κακών'
Σειρά βιβλίων «Χάρι Πότερ» (7 βιβλία)	Τζ.Κ. ΡΟΥΛΙΓΚΣ	Ψυχογιός	Μάγοι (καθαρόαιμοι) ≠ Μάγοι-Μαγκλς (μη καθαρόαιμοι)
Όταν σκοτώνουν τα κοτσύφια	LEE HARPER	Bell	Ρατσισμός (Λευκοί ≠ Μαύροι)
Ο Πυροβάτης των Αστεριών	Θ. ΚΟΥΚΙΑΣ	Κέδρος	Παιδιά με σπάνια ασθένεια ≠ κόσμος χωρίς ασθένειες / Ξενοφοβία: Ντόπιοι ≠ Μετανάστες
Το Θαύμα	R.J. PALACIO	Παπαδόπουλος	Παιδιά με παραμορφωμένο πρόσωπο ≠ Υπόλοιπα παιδιά
Ποιος σκότωσε το σκύλο τα μεσάνυχτα	M. HADDON	Ψυχογιός	Παιδιά με σύνδρομο Άσπεργκερ ≠ Υπόλοιπος κόσμος
Το Νησί	V. HISLOP	Καστανιώτης	Λεπροί άνθρωποι ≠ Υγιείς άνθρωποι
Η τελευταία μαύρη γάτα	E. TRIBIZAS	Μεταίχμιο	Μαύρες Γάτες ≠ Υπόλοιπες Γάτες
Μικρόκοσμος	Γ.Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ	Πατάκης	Μυρμήγκι με 5 πόδια ≠ Υπόλοιπα Μυρμήγκια
Ονειροφύλακες	A. ΔΑΡΛΑΣΗ	Πατάκης	Κατώτεροι (ονειροφύλακες με αδύναμα φτερά) ≠ Ανώτεροι-Ικανοί (ονειροφύλακες με αδύναμα φτερά)
Τετράγωνα Κύματα, Ιπτάμενες Μέδουσες	Θ. ΚΟΥΚΙΑΣ	Κέδρος	Δικτυομάχοι ≠ Δικτυολάτρες Παλιός κόσμος ≠ Νέος Κόσμος
Νήματα που ενώνουν	K. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ	Πατάκης	Άνθρωποι με ικανότητες ανθρώπων ≠ Άνθρωποι με άλλες ικανότητες
Το Ψέμα	Z. ΣΑΡΗ	Πατάκης	Παιδιά χωρισμένων γονιών ≠ Παιδιά μη χωρισμένων γονιών



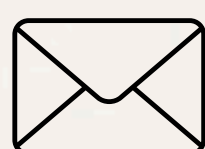
Λέσχη Ανάγνωσης LogoMatheMania
3ου Γυμνασίου Θέρμης

Σχολική Βιβλιοθήκη
3ου Γυμνασίου Θέρμης



[Blog Λέσχης Ανάγνωσης_](#)

[Blog Βιβλιοθήκης_](#)



readingclub3gymtherm@gmail.com

readingclub3gymtherm@gmail.com



Λέσχη Ανάγνωσης Logomathemania

3ο Γυμνάσιο Θέρμης
2310 473421

LogoMath@mania

Η σιωπηλή μαγεία του Καβάφη...

Υπάρχουν ποιητές που γράφουν όμορφους στίχους· και υπάρχουν ποιητές που αφήνουν μέσα σου ένα ανεξήγητο φως. Ο Κωνσταντίνος Π. Καβάφης δεν είναι απλώς ένας μεγάλος ποιητής της ελληνικής λογοτεχνίας. Είναι μια φωνή που συνεχίζει να συνομιλεί με την ανθρώπινη ψυχή, ακόμη κι έπειτα από τόσα χρόνια



Η ποίησή του δεν έχει θόρυβο ούτε υπερβολές. Έχει όμως εκείνη τη σπάνια δύναμη που σε κάνει να σταματάς για λίγο και να σκέφτεσαι πιο βαθιά τη ζωή. Ο Καβάφης γράφει για τον χρόνο που φεύγει αθόρυβα, για τα όνειρα που χάθηκαν, για τη μοναξιά, τις επιθυμίες, τις διαψεύσεις, αλλά και για τη μικρή, επίμονη αξιοπρέπεια του ανθρώπου απέναντι στη ζωή. Οι λέξεις του μοιάζουν ήρεμες, κι όμως κρύβουν μέσα τους ολόκληρους κόσμους συναισθημάτων.

Πόση αλήθεια κρύβεται στους στίχους:

**«Σα βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη,
να εύχεται νάναι μακρύς ο δρόμος...»**

Γιατί τελικά η ζωή δεν είναι μόνο ο προορισμός, αλλά όλα όσα μας αλλάζουν στη διαδρομή. Και πόσο σύγχρονα ηχούν ακόμη οι στίχοι:

**«Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μια κάποια λύσις.»**

Ο Καβάφης κατορθώνει κάτι σπάνιο: μέσα από ιστορικά πρόσωπα, περασμένες εποχές και ξεχασμένες πόλεις, μιλά τελικά για εμάς τους ίδιους. Για τις αγωνίες μας, τους φόβους μας, τις μικρές ή μεγάλες μάχες που δίνουμε καθημερινά. Γι' αυτό και η ποίησή του δεν παλιώνει ποτέ. Κάθε φορά που τον διαβάζεις, ανακαλύπτεις έναν καινούριο στίχο που μοιάζει να γράφτηκε ειδικά για μια δική σου στιγμή.

Αξίζει να διαβάσει κανείς Καβάφη γιατί τα ποιήματά του δεν ζητούν απλώς να τα κατανοήσεις· ζητούν να τα νιώσεις. Να τα αφήσεις να περπατήσουν μέσα σου αργά και αθόρυβα. Και τότε συνειδητοποιείς πως η ποίηση μπορεί πράγματι να γίνει καταφύγιο, παρηγοριά και φως.

Ίσως αυτή να είναι τελικά η μεγάλη μαγεία του Καβάφη: πως μέσα σε λίγους στίχους καταφέρνει να χωρέσει ολόκληρη την ανθρώπινη ζωή.

Συντακτική Ομάδα, Α5

Ο δρόμος προς τον εαυτό μας

Υπάρχουν στιγμές στη ζωή που όλα μοιάζουν θορυβώδη. Οι άνθρωποι μιλούν αδιάκοπα, οι υποχρεώσεις τρέχουν, οι ημέρες περνούν βιαστικά· κι όμως μέσα μας παραμένει μια σιωπηλή ερώτηση: Ποιος είμαι πραγματικά;

Η αυτογνωσία δεν είναι ένας εύκολος δρόμος. Δεν μοιάζει με έναν χάρτη που κάποιος σου παραδίδει έτοιμο. Είναι περισσότερο ένα αργό ταξίδι προς τα πιο κρυφά δωμάτια της ψυχής μας. Χρειάζεται θάρρος για να αντικρίσει κανείς τους φόβους του, τις αδυναμίες του, αλλά και τα όνειρα που κρατά φυλαγμένα βαθιά μέσα του. Γιατί συχνά οι άνθρωποι μαθαίνουν να γνωρίζουν τον κόσμο, αλλά ξεχνούν να γνωρίσουν τον ίδιο τους τον εαυτό.

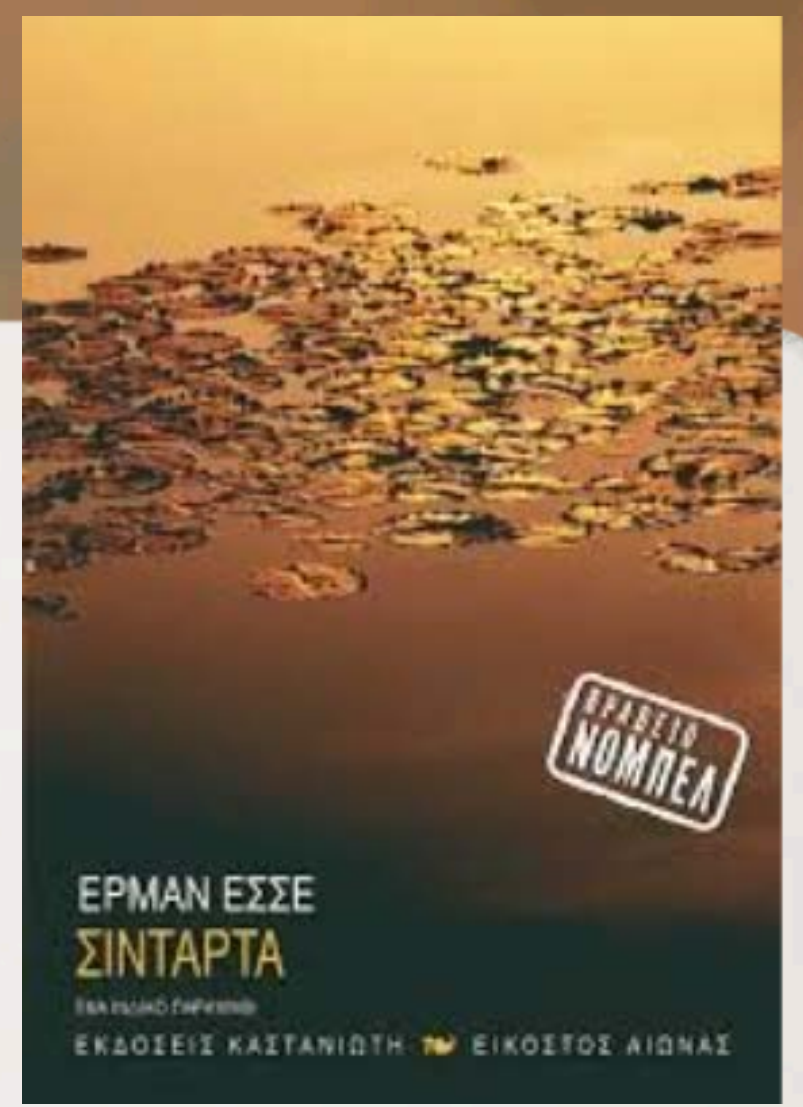
Κι όμως, μόνο όταν καταφέρουμε να ακούσουμε πραγματικά την εσωτερική μας φωνή μπορούμε να νιώσουμε ελεύθεροι. Η αυτογνωσία δεν σημαίνει τελειότητα· σημαίνει συμφιλίωση. Να αποδεχτείς το φως και το σκοτάδι σου, να καταλάβεις τι σε πληγώνει, τι σε γεμίζει, τι δίνει νόημα στην ύπαρξή σου. Είναι μια συνεχής αναζήτηση που δεν τελειώνει ποτέ, όπως ακριβώς κι ένα ποτάμι που κυλά ασταμάτητα προς τη θάλασσα.

Αυτή τη βαθιά ανθρώπινη αναζήτηση αποτυπώνει με μοναδικό τρόπο ο Σιντάρτα του Hermann Hesse. Μέσα από τη ζωή του νεαρού Σιντάρτα, ο αναγνώστης παρακολουθεί ένα ταξίδι γεμάτο ερωτήματα, απογοητεύσεις, πάθη και αποκαλύψεις. Ο ήρωας εγκαταλείπει τη σιγουριά και ακολουθεί τον δικό του δρόμο, αναζητώντας όχι πλούτη ή δόξα, αλλά την αλήθεια της ύπαρξης.

Το βιβλίο δεν προσφέρει έτοιμες απαντήσεις. Αντίθετα, μοιάζει να ψιθυρίζει πως κάθε άνθρωπος οφείλει να ανακαλύψει μόνος του το νόημα της ζωής. Η γραφή του Έσσε είναι ήρεμη και ποιητική, σχεδόν σαν διαλογισμός. Κάθε σελίδα σε κάνει να σταματάς για λίγο και να σκέφτεσαι πιο βαθιά τον κόσμο και τον εαυτό σου.

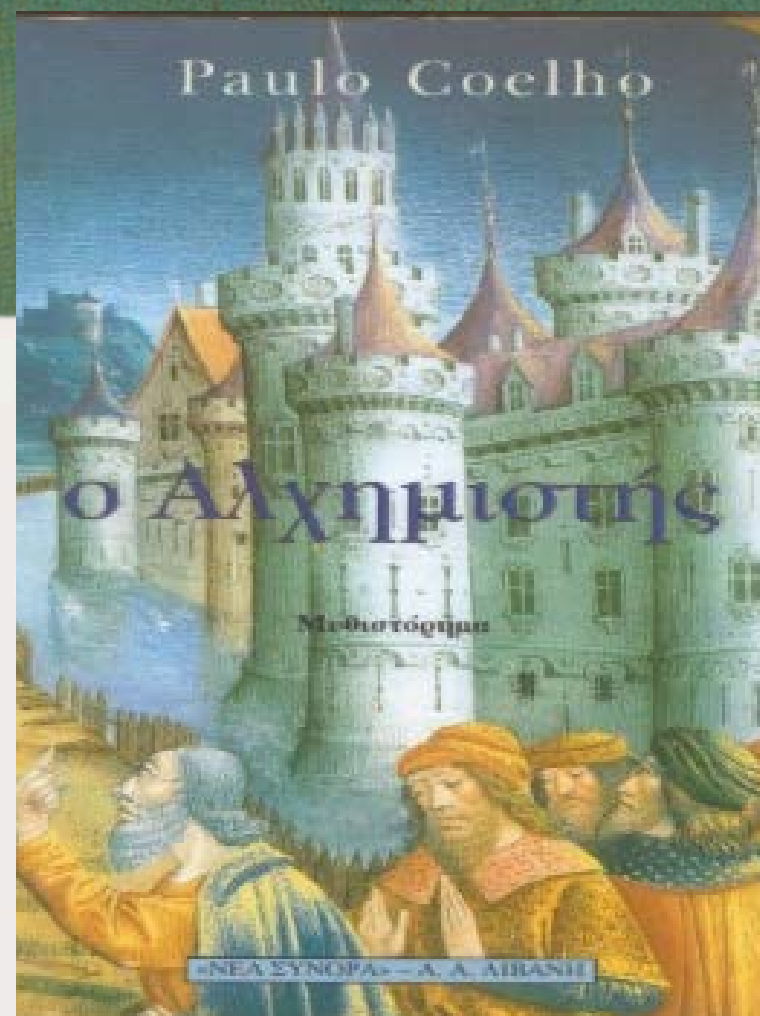
Ο «Σιντάρτα» δεν είναι απλώς ένα μυθιστόρημα. Είναι ένα βιβλίο που αγγίζει την ψυχή του αναγνώστη και του θυμίζει πως η πιο δύσκολη, αλλά και η πιο όμορφη ανακάλυψη στη ζωή είναι να μάθεις ποιος πραγματικά είσαι. Και ίσως γι' αυτό αξίζει να το διαβάσει κανείς: γιατί μέσα στις σελίδες του μπορεί να μη βρει μόνο την ιστορία ενός ανθρώπου, αλλά μικρά κομμάτια του ίδιου του εαυτού του.

Συντακτική Ομάδα, Β1



Η Φιλοσοφική Λίθος της Αλχημείας ...

Κάποτε οι αλχημιστές πίστευαν πως μπορούσαν να μετατρέψουν τα απλά μέταλλα σε χρυσό. Μα ίσως η πιο σπουδαία αλχημεία να μην κρυβόταν ποτέ στα εργαστήρια και στα μυστικά φίλτρα τους· ίσως να βρισκόταν πάντοτε μέσα στην ανθρώπινη ψυχή. Αυτήν ακριβώς τη βαθιά, σχεδόν μαγική μεταμόρφωση αφηγείται ο Ο Αλχημιστής του Paulo Coelho, ένα βιβλίο που δεν διαβάζεται απλώς, αλλά βιώνεται.



Ο νεαρός Σαντιάγο αφήνει πίσω του την ασφάλεια της καθημερινότητας για να ακολουθήσει ένα όνειρο που μοιάζει μακρινό και αβέβαιο. Διασχίζει ερήμους, γνωρίζει ανθρώπους που αλλάζουν τη σκέψη του, φοβάται, χάνει, ελπίζει ξανά. Και μέσα από αυτή τη διαδρομή ανακαλύπτει πως οι μεγαλύτεροι θησαυροί δεν είναι πάντα υλικοί. Είναι οι στιγμές που τολμάς να πιστέψεις στον εαυτό σου, να ακούσεις την καρδιά σου και να συνεχίσεις ακόμη κι όταν όλα μοιάζουν δύσκολα.

Η γλώσσα του Κοέλιο είναι απλή, μα γεμάτη συναίσθημα και σοφία. Κάθε σελίδα μοιάζει σαν ένας ήρεμος ψίθυρος που υπενθυμίζει στον αναγνώστη πως τα όνειρα αξίζουν να τα κυνηγάμε. Γιατί πολλές φορές μεγαλώνοντας οι άνθρωποι ξεχνούν να ονειρεύονται. Συμβιβάζονται, φοβούνται, αφήνουν πίσω εκείνο το παιδί που κάποτε πίστευε πως όλα είναι δυνατά. Ο «Αλχημιστής» έρχεται να ξυπνήσει ξανά αυτή τη χαμένη πίστη.

Η σύνδεσή του με την αλχημεία είναι βαθιά συμβολική. Όπως οι αλχημιστές αναζητούσαν τη φιλοσοφική λίθο για να μεταμορφώσουν τα μέταλλα σε χρυσό, έτσι κι ο άνθρωπος μπορεί να μεταμορφώσει τις δυσκολίες, τις απογοητεύσεις και τους φόβους του σε δύναμη και φως. Η πραγματική αλχημεία είναι τελικά η μεταμόρφωση της ψυχής.

Πρόκειται για ένα βιβλίο που αγγίζει ιδιαίτερα τους νέους ανθρώπους, γιατί μιλά για την ανάγκη να αναζητήσουμε τον δικό μας δρόμο μέσα σε έναν κόσμο που συχνά μας ζητά να ξεχάσουμε ποιοι πραγματικά είμαστε. Και ίσως αυτό να είναι το πιο όμορφο μήνυμά του: πως όσο υπάρχουν όνειρα, υπάρχει πάντα ένας λόγος να συνεχίζουμε το ταξίδι.

Ίσως τελικά αυτό να είναι και το μεγαλύτερο δώρο του βιβλίου: πως, όταν κλείνεις την τελευταία του σελίδα, δεν αισθάνεσαι ότι τελείωσε ένα ταξίδι· αισθάνεσαι πως μόλις ξεκίνησε το δικό σου. Και τότε καταλαβαίνεις ότι η αληθινή αλχημεία δεν είναι να μετατρέπεις το μέταλλο σε χρυσό, αλλά να μεταμορφώνεις τα όνειρα, τους φόβους και τις ελπίδες σου σε δύναμη για να συνεχίζεις να αναζητάς το φως σου.

Συντακτική Ομάδα, Α4



ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΡΑΓΕ Η ΑΛΧΗΜΕΙΑ

Μία μικρή εισαγωγή...

Από τι είναι φτιαγμένο το σύμπαν? Ένα περίεργο παιδί θα μπορούσε να κάνει αυτήν την ερώτηση κι έπειτα, κοιτάζοντας γύρω του θα απαντούσε: Από έναν άπειρο αριθμό πραγμάτων! Αυτό είναι το ερώτημα που έθεσε, ανάμεσα σε άλλα και ο Θαλής. Αυτός ήταν ο πρώτος που μελέτησε προβλήματα αναφορικά με το σύμπαν!

Στη σκέψη του πρωτόγονου ανθρώπου, η φύση εκδηλώθηκε πλήρης μυστηρίων με τα φαινόμενα της. Ωστόσο, η μελέτη και η εξερεύνηση των φυσικών φαινομένων καθώς και των αιτιών τους, εξημέρωσε σταδιακά την ανθρωπότητα και την απελευθέρωσε από τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες της.

Τι είναι όμως αλχημεία;

Αλχημεία είναι μία αρχαία, μυστικιστική πρώτο-επιστήμη που συνδύαζε τη χημεία, τη μεταλλουργία, τη φιλοσοφία και τη μαγεία.

Με την έναρξη του ελληνιστικού πολιτισμού που εφαρμόστηκε από τους αρχαίους χρόνους αλλά και τον Μεσαίωνα. Αποτελούσε μία τάση για αναζήτηση μέσα από λεπτομερείς έρευνες και παράξενες δραστηριότητες, ομαδοποιημένες κάτω από το όνομα μιας καινούριας επιστήμης, της Αλχημείας.

Μυστική Αλχημεία...

Από τους αρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα οι άνθρωποι κατέφευγαν σε ένα κοινό συμβολικό κώδικα για να εκφράσουν τις αντιλήψεις τους για το μυστήριο της ζωής. Οι αλχημιστές αντλούσαν από αυτή τη συμβολική, δυναμική και πλούσια σε περιεχόμενο γλώσσα, προκειμένου να εκφράσουν τη δική τους άποψη σχετικά με το μυστήριο της ζωής και του θανάτου.

Στόχοι Αλχημείας

Ένας από τους κυριότερους στόχους της αλχημείας ήταν η παρασκευή της φιλοσοφικής λίθου, μίας ουσίας που θεωρούσαν ότι θα μπορούσε να μετατρέψει τα μέταλλο σε χρυσό. Ακόμη, θα μπορούσε να αποτελέσει θεραπεία για όλες τις αρρώστιες, να χαρίσει μακροζωία και αθανασία αλλά και να συντελέσει στην μετάβαση του ανθρώπου από γήινη σε υπερφυσική ύπαρξη.



Αλχημεία και σημερινή μελέτη...

Για να εκτιμηθεί καλύτερα το έργο των αλχημιστών, πρέπει να αναφερθούν παράλληλα με τα εργαστηριακά επιτεύγματα τους και οι αντίστοιχοι εξοπλισμοί, που όπως φαίνεται δε διαφέρουν σημαντικά από τους εξοπλισμούς εκείνων του 18ου και 19ου αιώνα. Όλα τα πειράματα που πραγματοποιήθηκαν εκείνους τους καιρούς από τους αλχημιστές, είναι σχεδόν ίδια με εκείνα που χρησιμοποίησαν οι μεταγενέστεροι χημικοί. Παρόλο που η αλχημεία θεωρείται ως μία συμβολική επιστήμη, αυτό δεν σημαίνει ότι είναι έξω από τον υλικό χώρο. Οι αλχημιστές ανέπτυξαν εργαστηριακά όργανα, όπως ο άμβυκας για την απόσταξη, και ανακάλυψαν νέες ουσίες, όπως ισχυρά οξέα και άλατα.

Διάσημοι Αλχημιστές

Σημαντικές μορφές της αλχημείας υπήρξαν ο Ζώσιμος ο Πανοπολίτης, ο Albertus Magnus που μελέτησε αλχημικές ενώσεις, ο Nagarjuna που συνέγραψε πραγματεία για τον υδράργυρο, καθώς και ο Ισαάκ Νεύτων, ο οποίος, εκτός από τις σπουδαίες ανακαλύψεις του στη φυσική, αφιέρωσε μεγάλο μέρος της ζωής του στη μελέτη της αλχημείας.

Διωγμοί των Αλχημιστών

Η αλχημεία και η αστρολογία θεωρούνταν στενά συνδεδεμένες μεταξύ τους. Για αυτό το λόγο, πολλές φορές η εξάσκηση της αλχημείας απαγορεύτηκε και οι αλχημιστές υπέστησαν πλήθος διωγμών. Συχνά χαρακτηρίζονταν ως κλέφτες, ψεύτες και αναξιόπιστοι. Έτσι, οδηγήθηκαν στη χρήση συμβόλων αντί για λέξεων προσπαθώντας να διαφυλάξουν το έργο τους και να προστατεύσουν τη ζωή τους. Αναγκάστηκαν να χρησιμοποιήσουν μία νέα, κωδικοποιημένη γλώσσα που μόνο οι μνημένοι αλχημιστές καταλάβαιναν!

Παπαλεξίδου Μαρία και Παγγέα Βασιλική , Α4



ΓΙΝΕ ΕΣΥ Η ΑΛΛΑΓΗ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ
ΔΕΙΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

Είναι εύκολο να δίνουμε συμβουλές στους άλλους, να υποδεικνύουμε τι είναι σωστό, τι λάθος. Είναι εύκολο να κρίνουμε και να αξιολογούμε τις πράξεις τους και ακόμη πιο εύκολο να εξαιρούμε τον εαυτό μας, μεταφέροντας σε εξωγενείς παράγοντες την ευθύνη. Από την άλλη, είναι δύσκολο να σκάψουμε μέσα μας, να αντιμετωπίσουμε κριτικά τα λάθη μας, να σταθούμε απέναντι στον εαυτό μας και να τσαλακώσουμε τον εγωισμό μας. Η διαχείριση του εαυτού μας είναι μια διαδικασία που απαιτεί χρόνο, ειλικρίνεια και κυρίως διάθεση για αλλαγή. Ξεκινάει από μια πολύ απλή παραδοχή ότι δεν υπάρχει τελειότητα, είναι μία άπιαστη ουτοπία, για την οποία όμως αξίζει να αγωνιζόμαστε. Η ελλειμματικότητα μας είναι αυτή που δημιουργεί το εσωτερικό κίνητρο και ανάγκη για αυτοβελτίωση, για αυταναζήτηση, για αυτοπραγμάτωση. Το αίσθημα του ανικανοποίητου ερεθίζει την ενεργοποίηση μας, ώστε να θέτουμε νέους στόχους κάθε φορά. Η παραδοχή, ακόμη, ότι πρέπει να αλλάξουμε συνήθειες, να «ξεβουλευτούμε», να αναθεωρήσουμε, βοηθάει τα μέγιστα στην εσωτερική μας ισορροπία, ώστε η ύπαρξη μας να έχει ουσία.

Αισθάνομαι πως ως κοινωνία έχουμε χάσει την πυξίδα μας. Ταχύτητα. Ατομικισμός. Ύλη. Θέαμα. Οθόνη. Άγχος. Τυποποίηση. Δεν επικοινωνούμε, δεν χαμογελάμε, δεν συνεργαζόμαστε, δεν αγωνιζόμαστε. Εφησυχάζομαστε ή εύκολα λέμε «Τίποτα δεν θα αλλάξει». Αίσθημα παραίτησης και ματαίωσης. Οι αλλαγές πάντα ξεκινάνε από μέσα μας, αφού, όμως, έχουμε καταφέρει να φτάσουμε σ' ένα καλό επίπεδο αυτοσυνειδησίας, ώστε να αναγνωρίζουμε θετικές μεταβολές που θέλουμε να επιτύχουμε. Κάθε μορφή αγώνα απαιτεί συνείδηση. Η συνειδησιακή αυτή κατάσταση είναι ανέφικτη, αν δεν ανακαλύψουμε τον εαυτό μας και αν δεν εκφραστούμε συλλογικά. Η αυτογνωσία ως πράξη συνείδησης στηρίζεται στον διάλογο, στην αυτοκριτική, στην αναχαίτιση του δογματισμού καθώς εκ τούτου στην αποδοχή, στην αρετή της ανεκτικότητας. Το γεγονός ότι κινούμαστε σαν αυτόνομες μονάδες και δεν συμπράττουμε αποτελεί σαφή ένδειξη ότι ως κοινωνία βαδίζουμε σε σκοτεινά μονοπάτια· ότι δεν έχουμε χρόνο να δούμε ούτε μέσα ούτε έξω από εμάς.



Αυτό είναι σίγουρα σημείο σύγχρονης προβληματικής. Στεκόμαστε απέναντι στον κόσμο, σαν να γυαλιζόμαστε σ' ένα ραγισμένο καθρέφτη. Βλέπουμε την ασχήμια και στρέφουμε από την άλλη μεριά τη ματιά μας. Βιώνουμε τη βία άλλοτε ως θύματα άλλοτε ως παρακολουθητές και δεν αντιδράμε. Ίσα ίσα αναπτύσσουμε θεωρίες, λόγια, εικασίες χωρίς να προβαίνουμε σε έμπρακτες ενέργειες. Ο κανόνας της ζωής μας διδάσκει ξεκάθαρα ότι οι πράξεις μας είναι αυτές που μας χαρακτηρίζουν, αυτές που διαμορφώνουν το προσωπικό μας αξιακό σύστημα. Ο σοφιστής Πρωταγόρας ορθά οδηγήθηκε στη διαπίστωση ότι ο άνθρωπος πρώτα παθαίνει και στη συνέχεια μαθαίνει, αρκεί να έχει καταφέρει να αναμετρηθεί με το υπερ-εγώ του και να φτάσει στην ώριμη παραδοχή ότι οι εμπειρίες της ζωής, όταν κρίνονται συνετά, μας κάνουν «σοφότερους».

Είναι εύκολο να ζητάμε έναν δικαιότερο κόσμο, μα δύσκολο να γίνουμε οι ίδιοι πιο δίκαιοι. Είναι εύκολο να κατηγορούμε την κοινωνία για τη βαρβαρότητα της, τη στιγμή που δεν απλώνουμε το χέρι μας στον συνάνθρωπο μας, δεν αφουγκραζόμαστε τον ανθρώπινο πόνο, δεν ασκούμε πιέσεις για την υπεράσπιση των αδύναμων αυτού του πλανήτη. Η αλλαγή δεν απαιτεί πάντοτε δύναμη· απαιτεί κυρίως θάρρος. Θάρρος να παραμείνεις ευγενικός σ' έναν κόσμο που συχνά ανταμείβει τη σκληρότητα. Θάρρος να κρατήσεις ζωντανές τις αξίες σου, όταν οι άλλοι τις θεωρούν αδυναμία. Θάρρος να συνεχίσεις να πιστεύεις στο φως, ακόμη κι όταν όλα γύρω μοιάζουν βυθισμένα στο σκοτάδι. Η αλλαγή απαιτεί συλλογικότητα· ένας κούκος, άλλωστε, δεν φέρνει την άνοιξη. Η αλλαγή απαιτεί πράξεις και αυτοθυσία· γεμάτη η ιστορία από παραδείγματα. Η αλλαγή απαιτεί ελπίδα και αισιοδοσία ως ισχυρά αντίδοτα στη γενικότερο αίσθημα ματαίωσης της εποχής μας. Η αλλαγή απαιτεί ενέργειες, ευαισθησία, προσφορά· κυρίως, όμως, απαιτεί πίστη στον άνθρωπο· τη βαθιά πεποίθηση ότι οι άνθρωποι μέσα μας έχουμε φωτεινές δυνάμεις, ανιδιοτελή κίνητρα, καλοσύνη...αγάπη, για να αλλάξουμε τα πράγματα προς το καλύτερο!



Και πώς καλλιεργούνται αυτές οι φωτεινές δυνάμεις, κυρία; ακούγεται μια φωνή στην τάξη μου. Την απάντηση δίνει η μαθήτριά μου Μόνια Κουτσούνη: «Οι φωτεινές δυνάμεις της ανθρώπινης ψυχής καλλιεργούνται μέσα από τις μικρές πράξεις αγάπης και ανθρωπιάς που φωτίζουν την καθημερινότητα. Γεννιούνται όταν ο άνθρωπος μαθαίνει να συμπονεί, να συγχωρεί και να προσφέρει χωρίς αντάλλαγμα. Ένα χαμόγελο, μια λέξη παρηγοριάς ή μια αγκαλιά μπορούν να γίνουν σπόροι καλοσύνης που μεγαλώνουν αθόρυβα μέσα μας. Τα όνειρα, οι αξίες και η πίστη ότι ο κόσμος μπορεί να γίνει καλύτερος είναι κομβικές προϋποθέσεις. Η τέχνη, τα βιβλία, η μουσική και η επαφή με τη φύση βοηθούν την ψυχή να παραμένει ευαίσθητη και ζωντανή, ακόμη και σε δύσκολες εποχές. Οι φωτεινές δυνάμεις καλλιεργούνται, όταν ο άνθρωπος δεν αφήνει τον φόβο και την απογοήτευση να τον αλλάξουν. Όταν επιλέγει να κρατήσει μέσα του την αγάπη και την ελπίδα, τότε γίνεται ο ίδιος φως για τους γύρω του»

Δεν σταματάω να σκέφτομαι τους στίχους του Εντουάρνο Γκαλεάνο. Είναι σημείο αναφοράς μου. Τους κρατώ σαν φυλαχτό:

«Η ουτοπία βρίσκεται στον ορίζοντα.

Αν κάνω δύο βήματα προς το μέρος της,

αυτή απομακρύνεται δύο βήματα πίσω.

Αν προχωρήσω δέκα βήματα μπροστά,

εκείνη ξεγλιστράει δέκα βήματα πιο πέρα.

Όσο μακριά κι αν πάω, ποτέ δεν την αγγίζω.

Προς τι, λοιπόν, η ουτοπία;

Μας αναγκάζει να προχωρούμε»

Μου δίνουν την απάντηση που γυρεύω...ο κόσμος αλλάζει από μέσα μας! Η δύναμη της αλλαγής βρίσκεται βαθιά μέσα στην ανθρώπινη ψυχή. Ας την εξερευνήσουμε!

**Αυλογιάρη Τάνια, Φιλολόγος
2ο ΓΕΛ ΘΕΡΜΗΣ «Γιώργος Ιωάννου»
Μόνια Κουτσούνη, μαθήτριά Β΄ τάξης**

ΣΠΙΘΑ

*Την φωτιά της δημιουργίας τη συντηρούν οι
ανυπότακτοι , οι ανικανοποίητοι , οι τυχοδιώκτες
της ψυχής και του πνεύματος*

Γ.Θεοτοκάς

ΣΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Μια συζήτηση με
τη Νατάσσα
Μποφίλιου

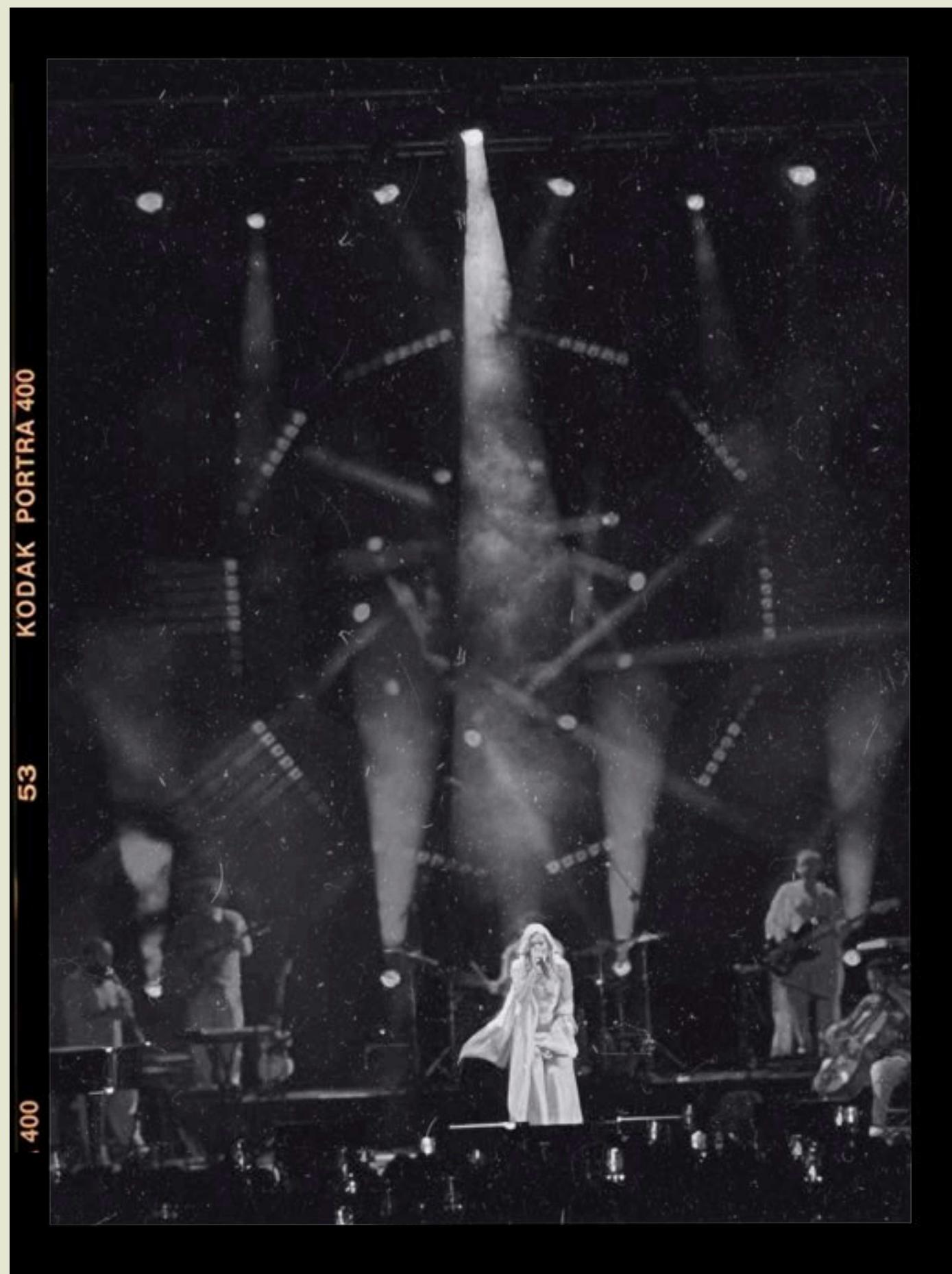


2ο ΓΕΛ ΘΕΡΜΗΣ

Επιμέλεια
συνέντευξης:
Άννα Λάρου
Υπό την
επίβλεψη της
καθηγήτριας:
Τάνια
Αυλογιάρη

Η συνέντευξη

Σ' έναν κόσμο που συχνά κινείται με βιασύνη, η τέχνη μάς προσκαλεί να σταθούμε για λίγο και να αφουγκραστούμε όσα δεν λέγονται με λόγια. Είναι το φως που φωτίζει τις πιο κρυφές γωνιές της ανθρώπινης ψυχής, ο καθρέφτης των φόβων, των ονείρων και των ελπίδων μας. Μέσα από τη μουσική ο άνθρωπος αναζητά νόημα, επικοινωνεί και συνδέεται με τους άλλους. Με αφορμή αυτή τη δύναμη της τέχνης να εμπνέει και να μεταμορφώνει, έχουμε τη χαρά στο 2ο ΓΕΛ Θέρμης να συνομιλήσουμε με τη σπουδαία ερμηνεύτρια Νατάσσα Μποφίλιου.



Πιστεύετε ότι η τέχνη μπορεί πραγματικά να αλλάξει τρόπο σκέψης ή απλώς λειτουργεί σαν καθρέφτης;

Πιστεύω βαθιά πως η τέχνη μπορεί να μετακινήσει μέσα μας πράγματα που καμιά φορά ούτε εμείς δεν ξέραμε ότι υπήρχαν. Είναι καθρέφτης, γιατί μας φέρνει απέναντι στον εαυτό μας, στις ανάγκες και στις αντιθέσεις μας. Αλλά είναι και κάτι παραπάνω. Μπορεί να ανοίξει μια χαραμάδα να δεις τον κόσμο αλλιώς και αυτό, για μένα, είναι το πιο σπουδαίο.

Αν μπορούσατε να μιλήσετε στον εαυτό σας στα 17 του, ποια συμβουλή ή μήνυμα θα του δίνατε;

Το 'χεις όλο. Μη φοβάσαι.



Ποιο μήνυμα θα θέλετε να περάσετε μέσα από τη μουσική σας στον κόσμο;

Αν υπάρχει κάτι που εύχομαι να συμβαίνει μέσα από τη μουσική μου, είναι να νιώθει ο άλλος λιγότερο μόνος. Να πιστέψει στο μοίρασμα, στη συλλογικότητα της στιγμής. Εκείνης της στιγμής που συνειδητοποιείς πως αυτά που αισθάνεσαι, ακόμα κι όταν όλα μοιάζουν ασήκωτα ή ακατανόητα, τα έχουν νιώσει κι άλλοι. Κι αυτό είναι πάντα μια μικρή υπενθύμιση πως ακόμα ονειρευόμαστε, αγαπάμε και παλεύουμε για έναν κόσμο πιο δίκαιο και πιο ανθρώπινο μαζί.

Σε μια εποχή που όλα γίνονται γρήγορα και όλοι πρέπει να είναι “παρόντες” στα ΜΜΑ (social media), πώς ορίζετε εσείς την αυθεντικότητα;

Για μένα αυθεντικότητα είναι να μπορείς να ακούς τη δική σου φωνή μέσα σε όλη αυτή τη φασαρία. Να μην ακολουθείς το μονοπάτι που σου υπέδειξαν, ούτε να προσαρμόζεσαι συνεχώς για να χωρέσεις σε μια εικόνα. Να αποδέχεσαι ότι είσαι άνθρωπος, ότι αλλάζεις, ότι δεν έχεις πάντα όλες απαντήσεις. Δεν υπάρχει το τέλειο. Το “τέλειο” είναι ένα κατασκεύασμα άλλων που σε απομακρύνει από τον αυθεντικό εαυτό σου.

Σε αρκετές από τις συνεντεύξεις σας έχετε αναφερθεί σε αυτή τη μεγάλη αλλαγή που παρατηρήθηκε μετά την καραντίνα, όταν πολλοί νέοι, κυρίως έφηβοι, άρχισαν να ακούν τη μουσική σας και να έρχονται στις συναυλίες σας. Υπάρχει κάποια συγκεκριμένη συναυλία όπου παρατηρήσατε αυτή την αλλαγή πιο έντονα; Και πώς σας έκανε να νιώσετε;

Ναι, και το θυμάμαι πολύ έντονα. Στα πρώτα live μετά την καραντίνα ένιωσα ότι κάτι είχε αλλάξει. Υπήρχαν παιδιά πολύ μικρής ηλικίας που τραγουδούσαν όλους τους στίχους με τρόπο που ένιωθες πως τους ανήκαν. Ήταν βαθιά συγκινητικό... Όχι μόνο γιατί ήρθαν κοντά στη μουσική μας και της έδωσαν νέα πνοή, αλλά γιατί νιώσαμε πως μπορέσαμε να χωρέσουμε στο προσωπικό βίωμα και τις ιστορίες μιας καινούργιας γενιάς. Ήταν τόσο αναζωογονητικό και νιώθω ευλογία που μας συνέβη.





Στη σχολική μας κοινότητα, πολλοί μαθητές γράφουν μουσική ή στίχους. Τι θα λέγατε σε κάποιον νέο που κυνηγάει να εκφραστεί καλλιτεχνικά αλλά φοβάται μήπως “δεν είναι αρκετά καλός”;

Θα του έλεγα πως όλοι φοβόμαστε. Και δεν φεύγει ποτέ τελείως αυτό. Αλλά χρειάζεσαι μόνο την πίστη και το πάθος για να ξεκινήσεις. Δεν χρειάζεται να αποδείξεις κάτι. Αν έχεις ανάγκη να πεις κάτι, να το τραγουδήσεις, να το γράψεις, αυτό από μόνο του έχει αξία. Η τέχνη δεν είναι τελειότητα. Είναι αλήθεια, πειθαρχία, αφοσίωση και σκληρή δουλειά.

Όταν ακούτε το όνομα “Μίκης Θεοδωράκης”, ποιο συναίσθημα σας βγαίνει πρώτο; Και τι κουβαλάτε από αυτό στη δική σας πορεία;

Βαθιά συγκίνηση κι ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης που με πλημμυρίζει. Γιατί μέσα από το έργο του μεγαλώνουν γενιές ανθρώπων, μαθαίνουν να ακούνε αλλιώς, να νιώθουν αλλιώς, να στέκονται αλλιώς μέσα στον κόσμο. Είναι η δύναμη της τέχνης όταν συναντά την ιστορία, όταν δεν φοβάται να πάρει θέση, όταν γίνεται κομμάτι της αληθινής ζωής. *Η επαφή με το έργο του Μίκη σε κάνει καλύτερο άνθρωπο.*

Ποια στιγμή στη ζωή σας νιώσατε πιο περήφανη για κάτι που δημιουργήσατε ή καταφέρατε;

Οι στιγμές που νιώθω πιο περήφανη είναι όταν οι άνθρωποι μιλούν για μένα και λένε “η Νατάσσα είναι εντάξει παιδί”.

Και, μεταξύ σοβαρού και αστείου, πιστεύετε ότι θα έρθουν ποτέ οι “μέρες του φωτός”, ή ακόμα τις περιμένουμε;

Τις μέρες του Φωτός τις φέρνουμε εμείς! Με τους καθημερινούς μας αγώνες, τον τρόπο που υπάρχουμε στον κόσμο.

Όσο ονειρευόμαστε και δεν εγκαταλείπουμε **οι μέρες του Φωτός υπάρχουν και έρχονται !**

